

புகவ்டா.

—•—

சிறுபானுற்றுப்படையென்பது, நக்கீரனுர் முதலிய கடைச் சங்கப்புலவர்களால் இயற்றப்பட்டு அவர்களால் தொகுக்கப்பெற்ற பத்துப்பாட்டினால், மூன்றுவதாகவுள்ள ஒரு நேரிசை ஆசிரியப்பா. இஃது இருநூற்றுபத்தொன்பது அடிகளையுடையது.

பத்துப்பாட்டாவன: திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபானுற்றுப்படை, பெரும்பானுற்றுப்படை, மூல்லீப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டி, பட்டினப்பாலீ, மலைபடுகடாம் என்பனவாம்.

வேண்பா.

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு மூல்லீ
பெருகு வளமதுாக் காஞ்சி - மருவினிய
கோலகெடு எல்வாடை கொங்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலீ கடாத்தொடும் பத்து.”

இவற்றுள், திருமுருகாற்றுப்படை, சைவத்திருமுறைகளில், கக-ம் திருமுறைப்பிரபந்தவரிசையிற் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது; குறிஞ்சிப்பாட்டு, பெருங்குறிஞ்சியெனவும் மலைபடுகடாம், கூத்தராற்றுப்படையெனவும் வழங்கும்; கிறக

ஆற்றுப்படையென்பது, ஒருவர் ஒரு கொடையாளியின்பால் தாம்பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் அங்கீசென்று தாம்பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு வழிப்படுத்தல்; ஆறு - வழி; படை - படுத்தல். ஒவ்வொருவரும் இங்களும் கூறுதற்குரியோராயினும், கூத்தர்முதலியோரே, எதிர்வந்த வறியவர்களாகிய கூத்தர்முதலியவர்களுக்குக்கூறி அவர்களை வழிப்படுத்தியதாகச் செய்யும் செய்தல்மரபு. தொல்காப்பியப் புத்திலையிலில், நக-ம் சூத்திரத்தில் உள்ள, “கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும், ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழுத் தோன்றிப், பெற்ற பெருவளம் பெறுஅர்க் கறிவுறீஇசு, சென்று பயணதிரச்

சொன்ன பக்கமும்” என்பது இதற்குவிதி; ‘ஆடன்மாந்தரும்பாடற் பாணரும் கருவிப்பொருநரும் இவருட் பெண்பாலாராகிய விறலியு மென்னும் நாற்பாலாரும் தாம்பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர் வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டுசென்று தாம் பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறுகூறிய கூறுபாடும்’ என்பது இதன் பொருள். இங்னைம் இயற்றப்பெற்றவைகள்: கூத்தராற்றுப்படை, பாணராற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, புலவராற்றுப்படை, விறலியாற்றுப்படை என ஒவ்வொருவகையிலும் பலபலவுள்ளன. பத்துப்பாட்டிலன்றிப் புறானாலும் முதலியவற்றிலும் பிற்காலத்து நூல்களாகிய கலம்பகங்களிலும் இவ்வாற்றுப்படைச்செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. இவை தனிச்செய்யுளாகவே ஆக்கப்படும், புறப்போருள்வேண்பாமாலையிற் பாடாண்படலத்தில்வந்துள்ள,

[வேண்பா.]

“இன்றெடு நல்விசை யாழ்ப்பாண வெம்மைப்போற்
கன்றடை வேழத்த காள்கடந்து - சென்றடையிற்
காமரு சாயலாள் கேள்வன் கயமலராத்
தாமா சென்னி தரும்.”

என்னும் பாணுற்றுப்படைச் செய்யுள்முதலியவற்றால் இஃது அறியலாகும். பத்துப்பாட்டிலுள்ள மூன்றாவதும் நான்காவதுமாகிய பாட்டுக்கள் பாணுற்றுப்படைகளேயாயிலும் அடிவரையறையின் சிறுமை பெருமைகளால் முறையே அவை சிறுபாணுற்றுப்படை யெனவும் பெரும்பாணுற்றுப்படையெனவும் வழங்கலாயின. பாணர் - இசைப்பாட்டைப்பாடுவோ; [பாண் - இசை.]

நால்.

சிறுபாணுற்றுப்படையென்பது, ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடன் மீது இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர்நத்தத்தனுரால் இயற்றப்பெற்றது. நல்லியக்கோடன்பாற் பரிசில்பெற்றுச்செல்லாலும் பாணுள்ளுறவுன், வறுமையால் வருந்தி மெனிந்து எதிர்ப்பட்ட பாணுள்ளுறவை அவன்பாற் செல்லும்படி வழிப்படுத்தியதாக அமைந்துள்ளது, இப்பாட்டு.

இப்பாட்டின் சிலபகுதிகள், பழைய உரையாசிரியர்களால் தக்க இடங்களில் மேற்கொள்களாகவுடனுக்காட்டப்பற்றுவாளன.

இந்நாலால், தமிழ்நாட்டரசர்களின் இராசதானிகளாகிய வஞ்சி, மதுரை, உறங்தெ என்பவற்றின் கிளைமையும் பேகன் முதலிய ஏழூவள்ளல்களின் அரியவரலாறுகளும் நல்லியக்கோடனுடைய கொடைச்சிறப்பும் அவனுடைய ஊர்களின்வளமும் அவற்றிலுள்ள எவர்களின் நற்குண நற்செய்கைகளும் அவனுடைய ஒலக்கச்சிறப்பும் குறிப்பறிந்துகொடுக்கும் அவனது விதரணவிசேடமும் பிற வும் நன்குஅறியலாகும்.

பாட்டுடைத்தலைவன்:

இப்பாட்டுடைத்தலைவனுகிய நல்லியக்கோடன்காலத்தில் இவனைப்போன்ற பெருங்கொடையாளிகள் யாருமிலர்; பேகன் முதலிய ஏழூவள்ளல்களுக்கும் இவன் காலத்தாற் பின்தியவன். இவை, இப்பாட்டி லுள்ள “வஞ்சியும்வறிதே” “மதுரையும்வறிதே” “உறங்தை யும்வறிதே” என்பவற்றாலும், இதன், அச - ம் அடிமுதலியவற்றாலும் கீழே காட்டப்படும் புறானூற்றுச் செய்யுளாலும் விளங்கும். ஓய்மான் நல்லியக்கோடனைவுந் இவன் வழங்கப்பெறுவன்; இதனை மேற்கூறிய செய்யுளின் பின்னுள்ள வாக்கியத்தாலறிக. ஓய்மான்வியாதன், ஓய்மான்வில்வியாதனை இரண்டுபகாரிகள் புறானூற்றிற் புகழப்பட்டுள்ளார். அவர்கள் இவனுடைய பரம் பறையைச் சார்ந்தவர்களென்றுமட்டும் தெரிகின்றதேயன்றி இவனுக்கு முன்பிருந்தவர்களோ பின்பிருந்தவர்களோ யாதும் புலப்படவில்லை.

சங்கப்புலவருள், புறத்திணைன்னுக்குறைங்பவராலும் இவன் துதிக்குப்பாராட்டப்பெற்றுள்ளான்; அவர்பாடியசெய்யுள்,

“ஓரை யாயத் தொண்டோடு மகளிர்
கேழ ஆழுத விருஞ்சேறு கிளைப்பின்
யாமையீன் புலவு சாறு முட்டையைத்
தேனு ரூம்பற் கிழங்கொடு பெறுவ
மிழுமென வொலிக்கும் புனலம் புதவிற்
பெருமா விலங்கைத் தலைவன் சிறியா
நில்லோர் சொன்மலை நல்லியக் கோடனை
யுடையை வாழியெற் புளர்க்க பாலே
பாரி பறம்பிற் பணிச்சுனைத் தெண்ணே
ரோரு ருண்மையி னிகங்தோர் போலக்

முகவுணர்.

கானைது கழிந்த வைகல் கானை
வழிகாட் கிரங்குமென் வெள்ளுச்சமவன்
கழிமென் சாயல் காண்டொறு நினைந்தே.”

[புறநானாறு, கஈ.]

சிறபாணுற்றுப்படையில், “உறுபுவித் துப்பி ஞேவியர் பெருகன்” (கடை) என்றதனால் இவன் ஓவியர்குடி பிற்பிறந்தவனென்று தரிகின்றது; ஓவியர்குடி, நாகர்களுடையவகுப்பில் ஒருவகையென் ம் இவனுடைய ஊர்களுள் ஒன்றுகிய மாஸிலங்கையென்பது, எனுட்டிக்கு வடக்குள் அருவாநாடு, அருவாவடதலையென்கிற ரண்டும் சேர்ந்த ஓடமென்றும் புராதன சரித்திர ஆராய்ச்சியார் தெரிவிக்கின்றனர்.

இவனுடைய மற்ற ஊர்களுள், எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆழூர் என்பவை தொண்டொட்டிலுள்ள இருபத்துநான்கு கோட்டங்களுள் மூன்றுகோட்டங்களாகவுள்ளது. எயிற்கோட்டத் தச்சார்ந்த சிறுநாடுகள்: தண்டகம், கோணேரிக்குப்பம், மாகறலென்பன. வேலூர்க்கோட்டத்தைச்சார்ந்தவை: ஒழுகறைநாடு, நெண்மேவிநாடு, மாத்தூர்நாடு என்பவை. ஆழூர்க்கோட்டத்தைச்சார்ந்தவை: படேர்நாடு, குமிழிநாடென்பவை. இப்பாட்டின் ககு-ம் ஆடியில்வங்குள்ள, கிடங்கிலென்பது கிடங்காலென இக்காலத்து முங்கப்படுகின்றது. இது, திண்டிவனத்தைச்சார்ந்த ஊர்களுள் ஒன்று. யாப்பூங்கலவிருத்தியுறையில் மேற்கோள்களாகவுள்ளுள்ள ராடல்களுள் ஒன்றில் இவ்வூர் பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

நூலாசிரியர்.

இந்நூலாசிரியர்நாடாகிய இடைக்கழிநாடென்பது சென்னைக்குத் தென்மேற்கிலுள்ள ஒரு சிறுநாடு. இஃது உப்பங்கழிகளுக்கு இடையே இருத்தலின் இப்பெயர்பெற்றதுபோலும்; இதிலுள்ள ஊர்கள் பலவற்றுள் நல்லூரென்று ஒரூர் இருக்கின்றது. அதுவே இந்நூலாசிரியருடைய ஊராக இருத்தல்வேண்டும். இவருடைய காலத்துப்புலவர், நல்லியக்கோடனைப்பாடிய புறக்கிணை நன்றை ஞாவர்; இவர்காலத்துப்பிரபுக்கள்: இப்பாட்டிடைத்தலைவனுகிய நல்லியக்கோடனும், புறத்திணை நன்றைகளூராப்பாடப்பெற்ற ஒய்மா னல்லியாதனும் துய்பான்வில்லியாதனும் கருப்பதூர்கிழானுமே.

தத்தனுரென்பது இவரது இயற்பெயரென்றும் கல்விமேம்பாடு பற்றி நத்தத்தனுரென்றபெயர் பின்னர் வழக்கலாயிற்றென்றும் தெரிகின்றது. ‘ந’ என்பது சிறப்புப்பொருளைத் தருவதோறிடைச் சொல். நக்கீரர், நப்பாலத்தர், நப்புதனூர், நச்செளனோயார் முதலிய பெயர்களாலும் இது விளங்கும். எட்டுத்தொகையில் நத்தத்தனு ரென ஒரு புலவர்பெயர் காணப்படுகின்றது. அவரும் இவரும் ஒரு வரேர வேறே தெரியவில்லை.

கடைச்சங்கப்புலவர்காலம், இற்றைக்குச் சற்றேற்றக்குறைய 1800 - வருஷங்களுக்கு முற்பட்டதென்பது யாவருக்கும் தெரிந்த தாதலால், அப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய இவருடையகாலமும் அது வேயென்பது சொல்லாமலேவிளங்கும்.

சென்னை,
23-8-09. }

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையான்.

இந்நால் உரையாசிரியராகிய நச்சினார்க்கினியர் வரலாறு.

விநுத்தம்.

எவ்வளவு வீயிடைவான் தமுதவா யுடையனென வியம்பப் பெற்றேன் எவன்பண்டைப் பழுவல்லவ விறவாது நிலவுவா யெழுதி யீங்தோன் எவன்பரம வுபகாரி யெவனச்சி ஞாக்கினிய னெனும்பே ராளன் அவன்பாத விருபோது மெப்போது மலர்கவென தகத்து மன்னே.

இந்நாலின் உரையாசிரியராகிய ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், பாண்டிவளாநாட்டுள்ள மதுராபுரியிற் பிராமணகுலத்திற் பாரத்து வாச கோத்திரத்திற் பிறந்தவர். தமிழ்ப்பாகவையிலுள்ள பலவகையான எல்லா நூல்களிலும் அதிபாண்டித்தியமுடையவர். இவரது சமயம் சைவமே. இவர் இன்றொதல், “வண்டிமிர் சோலீ மதுரா புரிதனி, வெண்டிசை விளங்க வந்த வாசான், பயின்ற கேள்விப் பாரத் துவாச, ஞானமறை துணிந்த நற்பொருளாகிய, தூய ஞான கிறைந்த சிவச்சுடர், தானே யாகிய தன்மை யாளன்” என்னும் உரைச்சிறப்புப் பாயிரத்தாலும் விளங்கும். சிவஸ்தலங்களுட்சிறந்த சிதம்பரத்தினது திருநாமங்களாகிய ‘திருச்சிற்றம்பலம்’, ‘பெரும் பற்றப்புச்சிழூர்’ என்பவற்றை முறையே ஆறெழுத்தொருமொழிக் கும் ஏழெழுத்தொருமொழிக்கும் உதாரணமாக, இவர் தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரத்து மொழிமரபில், “ஒரெழுத்தொருமொழி” என்னுஞ் சூத்திரத்து விசேடவுளையிற் காட்டியிருத்தலாலும், சைவசமயத்துச் சிறந்தநூல்களாகிய திருவாசகம், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் என்பவற்றி னின்றும் தமது உரைகளிற் பலவிடங்களில் இலக்கிய இலக்கணப்பொருள்களுக்கண்றித் தக்துவப்பொரு ஸ்ருக்கும் மேற்கோள்கள் எடுத்துக்காட்டியிருத்தலாலும், அங்கனம் மேற்கோள்கொண்ட சிலவிடங்களில் எழுதியுள்ள விசேடவுளை களாலும், சீவகசிந்தாமணியில், “மேகம்மீறை” என்னும் உரைஞம் செய்யுளில், ‘போகம்மீற புண்ணியன்’ என்பதற்கு எழுதிய விசேடவுரையாலும், திருமுருகாற்றுப்படையுளையிற் காட்டிய சில நபங்களாலும், இவரது சைவசமயம் நன்கு வெளியாகும்.

இவ்வுரையாசிரியர், பத்துப்பாட்டினுள் இந்நாலுக்கண்றி மற்ற அல்களுக்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் கனிததொகைக்கும் சீவகசிந்தாமணிக்கும் குறுந்தொகையிற் பேராசிரியர் பொருளெழு

தாதொழிந்த இருபது செய்யுட்களுக்கும் உரைசெய்தருளினர். இன்னும் சில நூல்களுக்கு இவர் உரையியற்றின ரெண்பர்; அவை இன்னவையென்று புலப்படவில்லை. இக்காலத்து வழங்கும் திருக் கோவையாருளை பேராசிரியராற் செய்யப்பட்டதென்று தெரிகின்ற மையாலும், இவர் அந்நாற்குச்செய்த வேறுளை கிடையாமையாலும் அதற்கும் திருக்குறள் முதலிய மற்றுஞ்சிலவற்றிற்கும் இவர் உரைசெய்திருப்பதாக இவருடைய உரைச்சிறப்புப்பாயிரத்திலே னும் வேலென்றிலேனும் கூறப்படாமையாலும் அவைகள் இங்கே எழுதப்பட்டில்.

சீவகசிந்தாமணிக்கு இவ்வுரையாசிரியர் முதன்முறை ஒருளையெழுதி, அக்காலத்துப் பிரசித்திபெற்றிருந்த சைனவித்துவான்கள் சிலருக்குக்காட்ட, அவர்கள் அவ்வாயை அங்கீகரியாமை கண்டு, பின்பு ஆருகத்துநூல்கள் பலவற்றையும் நலமுற ஆராய்ந்து இரண்டாமுறை ஓர் உரையை யெழுதி அவர்களுக்குக் காட்டவே, அவர்கள் உற்றுநோக்கி வியந்து அவ்வுரையை அங்கீகரித்துக் கொண்டார்களென்று சைனர் கூறுகின்றனர்.

தொல்காப்பியவுரைமுதலியவற்றில் இவரால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள மேற்கோள்களைமந்த நூல்களுள் இதுகாறும் விளங்கியவை அரே; அவை வருமாறு:—

க. அகத்தியம்.	உ. குறிஞ்சிப்பாட்டு.
உ. அகநானுறு.	உக. குறுந்தொகை.
ஊ. அணியியல்.	உக. கூத்தத்துல்.
உ. அவிநயம்.	உந. கைந்கிலை.
ஏ. ஆசாரக்கோவை.	உச. கொண்றைவேந்தன்.
ஏ. இராமாயணவெண்பா.	உடு. சிலப்பதிகாரம்.
ஏ. இறையனூரகப்பொருள்.	உகு. சிறுகாக்கைபாடினியம்.
அ. ஏலாதி.	உன. சிறுகுரீஇயுளை.
கூ. ஜிங்குறுதாறு.	உஷ. சிறுபஞ்சமூலம்.
கா. ஜூந்தினையெழுபது.	உக. சிறுபாணுற்றுப்படை.
கக. ஜூந்தினையைம்பது.	உந. சினேந்திரமாலை.
கக. ஒளவையார்பாடல்.	உக. சீவகசிந்தாமணி.
கங. கடகண்டு.	உக. தகரேயாத்தினை.
கச. கவித்தொகை.	உங. தந்திரவாக்கியம்.
கஞ. களவழிநாற்பது.	உச. தினைமாலைநூற்றைம்பது.
கச. காக்கைபாடினியம்.	உடு. தினைமொழியைம்பது.
கள. கார்நாற்பது.	உகு. திரிகடுகம்.
கா. காலாக்காற்பேயார்பாடல்.	உங. திருக்குறள்.
கங. குணாற்பது.	உங. திருக்கோவையார்.

அ

நச்சினர்க்கினியர் வரலாறு.

கூ. திருப்பாட்டு.	கூக. பெருங்கதை.
கா. திருமுருகாற்றுப்படை	கூ. பெரும்பானைற்றுப்படை.
கக. திருவாசகம்.	கூந் பெரும்பொருள்விளக்கம்.
கஉ. திருவாய்மொழி.	கூச. பொய்சையார்முதலாயி
கங். திருவுலாப்புறம்.	ஞேர்செய்த அந்தாதி.
கஈ. தொல்காப்பியம்.	கூஞி. பொருநராற்றுப்படை.
கஞ். நற்றணைநானூறு.	கூஞி. மணிமேகலீ.
கங் நாடகநூல்.	கூஞி. மதுரைக்காஞ்சி.
கஈ. நாலடியார்.	கூஅ. மலைபழிகடாம்.
கஅ. நெடுநல்வாடை.	கூகூ. மாடுராணம்.
கங். பட்டினப்பாலீ.	கூ. முத்தொள்ளாயிரம்.
கு. பதிற்றுப்பத்து.	கூக. முதுமொழிக்காஞ்சி.
குக. பரிபாடல்.	கூஉ. முல்லைப்பாட்டு.
குஉ. பல்காப்பியம்.	கூஉ. முதுரை.
குங். பல்காயம்	கூச. மோதிரப்பாட்டு.
குச. பழமொழி.	கூஞி. யாப்பெருங்கலம்.
குஞி. பன்னிருப்படலம்.	கூக். யாழ்நூல்.
குகூ. பாரதவெண்பா.	கூஉ. வசைக்கடம்.
குஉ. புறநானூறு.	[கூ.எஅ. வசைக்கூத்து
குஅ. புறப்பொருள்வெண்பமா	கூக. வளையாபதி.
குகூ. புத்தாரவையடக்கு.	கூஅ. விளக்கத்தார்கூத்து.
குஉ. புதபுராணம்.	

தொல்காப்பியவுளை முதலியவற்றில் வேதம், வேதங்கம் முதலிய நூல்களிலிருந்தும் பல உரைகளிலிருந்தும் பற்பல அரிய விஷயங்களை ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டி நன்குவிளக்கிப்போகின்ற மையாலும் பிறவாற்றிலும் இவனை வடமொழியிலும் மிக்க பயிற்சி யுள்ளவராகச் சொல்வதுடன் பலவகையான கலைகளிலும் பயிற்சி யுடையவரென்று சொல்லுதற்கும் இடமுண்டு.

உரையாசிரியர், சேனுவரையர், பேராசிரியர், ஆளவந்தபிள்ளையாசிரியர்முதலிய உரையாசிரியர்கள் இவருடைய உரையில் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருத்தலின், அவர்களுக்கு இவர் காலத்தினநிற்பிறப்பட்டவரென்று தெரிகின்றது.

“பாரததொல்காப்பியமும்”, “தொல்காப்பியத்தில்”, “பாறகடல்போல்”, “பச்சைமாலனைய்” என்னும் முதற்குறிப்பையுடைய பாடல்கள், பண்ணைக்காலத்தாரால் இயற்றப்பெற்று இவருடைய உரைச்சிறப்புப்பாயிரக்களாக வழங்குகின்றன.

அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மடவரல்செய் அருந்தவத்தின்பெரும்பயனுக அவதரித்தருளிய இம்மஹோபகாரியின் அருமைபெருமைகள் விரிவான்கி விடுக்காப்பாட்டன.

பத்துப்பாட்டேள்
முன் ரூவதாகிய
சிறுபாலை ற்றுப்படை.

மணிமலைப் பணித்தோண் மாங்கில மடங்கை
(யணிமுலைத்) துயல்வருஷ மாரம் போலச்
செல்புன ஹழந்த சேய்வரந் கான்யாற்றுக்
கொல்க்கா நறும்பொழிற் குயில்குடைங் துதிர்த்த
குதுப்பூஞ் செம்மல் சூடிப் புடைநெறித்துக்
கதுப்புவிரித் தன்ன காழுக நுணங்கற
*லயிலுருப் பணிய வாகி யைதுநடந்து
வெயிலுருப் புற்ற வெம்பரல் கழிப்ப
வேணி னின்ற வெம்பத வழிநாட்
காலை ஞாயிற்றுக் கதிர்க்கா வுறுப்பப்
பாலை னின்ற பாலை நெடுவழிச்
சுரன்முதன் மாஅத்த வரிக்கு லசைஇ
யைதுவீ மிகுபெய லழுகுகொண் டருளி
நெய்க்கனிந் திருளிய கதுப்பிற் கதுப்பென
கஞி மணிவயிற் கலாபம் பரப்பிப் பலவுடன்
மயின்மயிற் குளிக்குஞ் சாயற் சாஅ
யுயங்குநாய் நாவி னல்லெழி லசைஇ
வயங்கிழழ யுலறிய வடியினடிதொடரங்
தீர்க்குநிலங் தோயு மிரும்பிடித் தடக்கையிற்
கூரெந்துடன் செறிந்த குறங்கிற் குறங்கென
மால்வரை யொழுநிய வாழை வாழைப்
ழுவெனப் பொளிந்த வோதி யோதி
நளிச்சினை வேங்கை நாண்மலர் நச்சிக்
கனிச்சிரும் பரற்றுஞ் சுணங்கிற் சுணங்குபிதிர்க்
உஞி தியாணர்க் கோங்கி னவிர்முகை யென்ஸிப்

* அயிலுருக்களையவாகியென்றும், அயிலுருத்தளையவாகி யென்றும் பாடம்.

பூணகத் தொடுங்கிய (வெம்முலை முலை)யென
 வண்கோட் பெண்ணை வளர்த்த நுங்கி
 னின்செறி நீர்தரு மெயிற்றி னெயிரெனக்
 குல்லையம் புறவிற் குவிமுகை யவிழ்ந்த
 १० முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியன்
 மடமா ஞேக்கின் வானுதல் விறவியர்
 நடைமெலிந் தசைஇய நன்மென் சீறடி
 கல்லா விளையர் மெல்லத் தைவரப்
 பொன்வாரங் தன்ன புரியடங்கு நரம்பி
 २० னின்குராற் சீறியா மிடவயிற் றழீஇ
 ணெவளாம் பழுங்கிய நயங்தெரி பாலை
 கைவல் பாண்மகன் கடனநிங் தியக்க
 வியங்கா வையத்து வள்ளியோர் நசைஇத்
 துனிகூ ரெவ்வமொடு துயராற்றுப் படுப்ப
 ३० முனிவிகங் திருந்த முதுவர யிரவல
 கொழுமீன் குறைய வொதுங்கி வள்ளிதழுக்
 கழுநீர் மேய்ந்த கயவா யெருமை
 பைங்கறி சிவந்த பலவி ணீழுன்
 மஞ்சண் மெல்லிலை மயிர்ப்புறங் தைவர
 ४० விளையா விளங்க ஞூற மெல்குபு பெயராக்
 குளங்கிப் பள்ளிப் பரயல் கொள்ளுங்
 குடபுலங் காவலர் மருமா ஞேண்ணர்
 வடபுல ஷிமயத்து வாங்குவிற் பொறித்த
 வெழுவுறழ் திணிதோ ஸியறேர்க் குட்டிவன்
 ५० வருபுனல் வாயில் வஞ்சியும் வறிதே யதான்று
 நறவுவருயுறைக்கு நாகுமுதிர் நுணவத்
 தறைவாய்க் குறுந்துணி யயிலுளி பொருத
 கைபுனை செப்பங் கடைந்த மார்பிற்
 செய்பூங் கண்ணி செவிமுத றிருத்தி
 ६० நோன்பகட் டுமண ரொழுமுகையோடு வந்த
 மகாஅ ரண்ன மங்கி மடவோர்
 *ககாஅ ரண்ன நளிசீர் முற்தம்

ந.—சிறுபாண்றுப்படை.

வாள்வா யெருந்தின் வயிற்றகத் தடக்கித
தோள்புற மழைக்கு நல்கூர் நுசுப்பி

கு 0 னுளரிய ஜில்பா இமட்டிய ரீன்ற
கிளர்ப்புட் புதல்வரோடு கிலுகிலி யாடுஇ்
தத்துநீர் வரைப்பிற் கொற்கைக் கோமான்
றென்புலங் காவலர் மருமா வென்னா
மண்மாறு கொண்ட மாலை வெண்குடைக்

கூடு கண்ணூர் கண்ணிக் கடுந்தேர்ச் செழியன்
றமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு ம்ரான்
மகிழ்நீண மறுகின் மதுரையும் வறிதே யதாஅன்று
நறுநீர்ப் பொய்கை யடைகரை கிலுந்த
துறுநீர்க் கடம்பின் றுணையார் கோதை

எ 0 யோவத் தன்ன வுண்டுறை மருங்கிற்
கோவத் தன்ன கொங்குசேர் புறைத்தலின்
(வருமுலை யன்ன) வண்முகை யுடைந்து
திருமுக மனிழந்த தெய்வத் தாமரை
யாசி லங்கை யரக்குத்தோய்ந் தன்ன

எடு சேயிதழ் பொதிந்த செம்பொற் கொட்டை
யேம விண்றுணை தழீஇ யிறகுளர்ந்து
காமர் தும்பி காமரஞ் செப்புங்
தண்பணை தழீஇய தளரா விருக்கைக்
குண்டுலங் காவலர் மருமா வென்ன

அ 0 ரோங்கெயிற் கதவு முருமுச்சவல் சொறியுந்
துங்கெயி லெறிந்த தொடிவினங்கு தடக்கை
நாடா நல்லிசை நற்தேர்ச் செம்பிய
நேடாப் பூட்கை யுறக்கையும் வறிதே யதாஅன்று
வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅற்

அடு கான மஞ்ஞஞக்குக் கவிங்க நல்கிய
வருந்திற லணக்கி னுவியர் பெருமகன்
பெருங்க னுடன் பேகனுஞ் சுரும்புண
நறுவீ யுறைக்கு நாக நெடுவழிச்
சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய

கு 0 பிறங்குவெள் னருவி வீழுஞ் சாரற்
பறம்பிற் கோமான் பாரியுங் கறங்குமணி

வாலூனோப் புரவியொடு வையக மருள
 வீர நன்மொழி யிரவலர்க் கீந்த
 வழறிகழுங் திமைக்கு மஞ்சவரு நெடுவேற்
 கஞ் கழுரூடித் தடக்கைக் காரியு விழறிகழு
 நில நாக நல்கிய கவிங்க
 மாலமர் செல்வற் கமர்ந்தனன் கொடுத்த
 சாவங் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோ
 ளார்வ நன்மொழி யாயு மால்வரைக்
 க40 கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி
 யமிழ்துவினோ தீங்கணி யெளவைக் கீந்த
 வுரவுச்சினங் கனலு மொளிதிகழு நெடுவே
 லரவக்கடற் றூனை யதிகனுங் கரவாது
 நட்டோ றுவப்ப நடைப்பரி கார
 க45 முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்
 துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்ச நெடுங்கோட்டு
 நளிமலை நாட னள்ளியு நளிசினை
 நறும்போது கஞ்சிய நாகுமுதிர் நாகத்துக்
 குறும்பொறை நன்னடு கோடியர்க் கீந்த
 க50 காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த
 வோரிக் குதிரை யோரியு மெனவாங்
 கெழுசமங் கடந்த வெழுவுறழு திணிதோ
 ளெழுவர் பூண்ட வீகைச் செந்துகம்
 விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க
 க55 வெருதான் றுங்கிய வுரனுடை நோன்று
 ஸறுவீ நாகமு மகிலு மாரமுந்
 துறையாடு மகனிர்க்குத் தோட்புணை யாகிய
 பொருபுன றருடம் போக்கரு மரபிற்
 றெழுங்மா விலங்கைக் கருவொடு பெயரிய
 க60 நன்மா விலங்கை மனன ருள்ளு
 மறுவின்றி விளங்கிய வடுவில் வாய்வா
 ஞறுபுலித் துப்பி னேவியர் பெருமகன்
 களிற்றுத்தமும் பிருந்த கழுஷயங்கு திருந்தடிப்
 பிடிக்கண்ணு் சிதறும் பெயன்மறைத் தடக்கைப்
 க65 பல்லியக் கோடியர் புரவலன் பேரிசை

நல்லியக் கோட்ஜீ நயந்த கொள்கையொடு
தாங்கரு மரபிற் ரண்ணுங் தந்தை
வான்பொரு நெடுவரை வளனும் பாடி
முன்னட் சென்றன மாக விந்நா

கந. 0 டிறவாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளீ
கறவாப் பான்மூலை கவர்த ஞேனுது
புனிற்றுநாய் சூரைக்கும் புல்லெ னட்டில்
காழ்சோர் முதுசுவர்க் கணச்சித ஸரித்த
ஷழி ஷுத்த புழங்கா ளாம்பி

கந. 1 பொல்குபசி யுழந்த வொடுங்குறுண் மருங்குல்
வளைக்கைக் கிளைமகள் வள்ளுகிர்க் குறைத்த
குப்பை வேளை யுப்பிவி வெந்ததை

மடவேர் காட்சி நாணிக் கடையடைத்
திரும்பே ரொக்கலொ டொருங்குடன் மிசைய

கஶ. 0 மழிபசி வருத்தம் வீடப் பொழிகவுட்
தறுகட் ஷுட்கைத் தயங்குமணி மருங்கிற்
சிறுகண் யானையொடு பெருங்தே ரெய்தி
யாமவ ணின்றம் வருது நியிரு

மிவணயங் திருந்த விரும்பே ரொக்கற்

கஶ. 1 செம்ம துள்ளமொடு செல்குவி ராயி
னலைநீர்த் தாழை யன்னம் ஷுப்பவுங்
தலைநாட் செருந்தி தமனிய மருட்டவுங்
கழிஞ்சுன் முன்டகங் கதிர்மணி கழாலவு
நெடுங்காற் புன்னை நித்திலம் வைப்பவுங்

கந. 0 கானல் வெண்மணல் கடலுலாய் விமிர்தரப்
பாடல் சான்ற நெய்த னெடுவழி

மணிநீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய

பனிநீர்ப் படுஷிற் பட்டினம் படரி

ஞேங்குளிலை யொட்டகங் துயின்மடிந் தன்ன

கந. 1 வீங்குதிரை கொணர்ந்த விரைமர விறகிற்
கரும்புகைச் செங்கி மாட்டிப் பெருந்தோண்

மதியேக் கறூற மாசறு திருமுகத்து

துதிவே ஞேக்கி னுளைமக ளரித்த

பழம்படு தேறல் பரதவர் மடுப்பக்

ககு० சினோமலர்ப் படப்பைபக் கிடங்கிற் கோமான்
 ரஹோயவிழ் தெரியற் றகையோற் பாடி
 யறற்குழற் பாணி தூங்கி யவரொடு
 வறற்குழற் சூட்டின் வயின்வயிற் பெறுகுளிர்
 பைந்ஜை யவரை பவழுங் கோப்பவுங்
 ககு१ கருந்ஜைக் காயாக் கணமயி லஷிமுவுங்
 கொழுங்கொடி முசன்டை கொட்டங் கொள்ளவுஞ்
 செழுங்குலைக் காங்கள் கைவிரல் பூப்பவுங்
 கொல்லை நெடுவழிக் கோப மூரவு
 மூல்லை சாங்ற மூல்லையம் புறவின்
 கள० விடர்கா ஸருவி வியன்மலை மூழ்கிச்
 சுடர்கான் மாறிய செவ்வி நோக்கித்
 திறல்வே துதியிற் பூத்த கேணி
 விறல்வேல் வென்றி வேநூ ரெய்தி
 அறுவெயிற் குலைஇய வுருப்பனிர் குரம்பை
 களு१ யெயிற்றிய ரட்ட விண்புளி வெஞ்சோறு
 தேமா மேனிச் சில்வளை யாயமொ
 டாமான் சூட்டி னமைவரப் பெறுகுளிர்
 நறும்பூங் கோதை தொடுத்த நாட்சினைக்
 குறுங்காற் காஞ்சிக் கொம்ப ரேறி
 கஅ० சிலையருங் சூட்ட நோக்கி நெடுதிருந்து
 *புலவுக்கய லெடுத்த பொன்வாய் மணிச்சிரல்
 வள்ளுகிர் கிழித்த வடிவாழ் பாசடை
 முள்ளரைத் தாமரை முகிழ்விரி நாட்போது
 கொங்குகவர் நீலச் செங்கட் சேவன்
 கஅ१ மதிசே ரரவின் மானத் தோன்று
 மருதஞ் சாங்ற மருதக் தண்பளை
 யந்தண் ரருகா வருங்கடி வியனக
 ரந்தண் கிடங்கினவ னழு ரெய்தின்
 வலம்பட நடக்கும் வஸிபுண ரெருத்தி
 கை० ஹரங்கெழு நோன்பகட் மூவர் தங்கை
 பிடிக்கை யன்ன பின்னுலீழ் சிறுபுறத்துத்

* புலவுக்கய லெடுத்த வென்றும் பாடம்.

தொடிக்கை மகலே மகமுறை தடுப்ப
 விருங்கா மூலக்கை யிருப்புமுகங் தேய்த்த
 வவைப்புமா ணரிசி யமலைவண் சோறு

கக்ஞு கலைவத்தா ளவன் கலைவயொடு பெறுகுவி
 ரெரிமறிந் தன்ன நாவி ணிலங்கெயிற்றுக்
 கருமறிக் காதிற் கலையயிடப் பேய்மக
 ணினைலுண்டு சிரித்த தோற்றம் போலப்
 பின்னுகைத்துச் சிவந்த பேருங்கிர்ப் பணைத்தா

உ. 00 ளண்ணல் யானை யருவிதுக ளனிப்ப
 நீறடங்கு தெருவினவன் சாறயர் முதூர்
 சேய்த்து மன்று சிறிதுநணி யதுவே
 பொருநர்க் காயினும் புலவர்க் காயினு
 மருமறை நாவி ணந்தணர்க் காயினுங்

உ. 01 கடவுண் மால்வளை கண்விடுத் தன்ன
 வடையா வாயிலவ னருங்கலை குறுகிச்
 செய்ந்நன்றி யறிதலுஞ் சிற்றின மின்மையு
 மின்முக முடைமையு மினிய னுதலுஞ்
 செறிந்துவிளங்கு சிறப்பி னறிந்தோ ரேத்த

உ. 02 வஞ்சினர்க் களித்தலும் வெஞ்சின மின்மையு
 மாண்ணி புகுதலு மழிப்படை தாங்கலும்
 வாண்மீக் கூற்றத்து வயவ ரேத்தக்
 கருதியது முடித்தலுஞ் காழுறப் படுதலு
 மொருவழிப் படாமையு * மோடிய துணர்தலு

உ. 03 மரியே ரூண்க ணரிவைய ரேத்த
 வறிவுமடம் படுதலு மறிவுஞ் குடைமையும்
 வரிசை யறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும்
 பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசில ரேத்தப்
 பன்மீ னடுவட் பான்மதி போல

உ. 04 ணின்னகை யாயமோ டிருந்தோற் குறுகிப்
 பைங்க ஞாகம் பாம்புபிடித் தன்ன
 வங்கோட்டுச் செறிந்த வணிழ்ந்துணீங்கு திவங்கின்
 மணிதிரைத் தன்ன வனப்பின் வரயமைத்து

* ஷாத்யதுணர்தலுமென்றும் பாடம்.

வயிறுசேர் பொழுகிய வகையமை யகளத்துக்
 கூடுது கானக் குமிழின் கணிசிரங் கடுப்பப்
 புகழ்வினைப் பொலிந்த பச்சையொடு தேம்பெய்
 தமிழ்துபொதின் திலிற்று மடங்குபுரி நரம்பிற்
 பாடுதுறை முற்றிய பயன்றெரி கேள்விக்
 கூடுகொ ஸின்னியங் குரல்குர லாக
 உடுது நூனெறி மரபிற் பண்ணி யானுது
 முதுவோர்க்கு முகிழ்த்த கையினை யெனவு
 மிளையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை யெனவு
 மேரோர்க்கு சிழுஞ்சு கோலினை யெனவுங்
 தேரோர்க் கழுஞ்சு வேலினை யெனவு
 உங்கு நீகில மொழியா வளவை மாசில்
 காம்புசொலித் தன்ன வறுவை யுடையிப்
 பாம்புவெகுண் டன்ன தேற னல்கிக்
 காவெரி யூட்டிய கவர்கணைத் தூணிப்
 சூனிரி கச்சைப் புகழோன் றன்முன்
 உசுது பனிவரை மார்பன் பயந்த நுண்பொருட்
 பனுவனின் வழா அப் பல்வே றடிசில்
 வாணிற விசும்பிற் கோண்மீன் குழுஞ்சு
 விளங்கதிர் ஞாயி றெள்ளுந் தோற்றக்கு
 விளங்குபொற் கலத்தில் விரும்புவன பேணி
 உங்கு யானை விருப்பிற் றுனின் றாட்டித்
 திறல்சால் வென்றியொடு தெவ்வுப்புல மகற்றி
 விறல்வேன் மன்னர் மன்னெயின் முருக்கி
 நயவர் பாணர் புஞ்கண் ஹர்த்தபுன்
 வயவர் தந்த வான்கேழ் சிதியமொடு
 உடுது பருவ வானத்துப் பாற்கதிர் பரப்பி
 யுருவ வான்மதி யூர்கொண் டாங்குக்
 கூருளி பொருத வடிவாழ் நோன்குறட்
 டாரஞ் குழுஞ்சு வயில்வாய் நேமியொடு
 சிதர்ந்தை முருக்கின் சேனேஞ்சு வெடுஞ்சினைத்
 உஞ்குது ததர்பினி யவிழ்ந்த தோற்றம் போல
 வுள்ளாரக் கெறிந்த வுருக்குறு போர்வைக்
 கருங்கொழில் ஸினைஞ் கைவினை முறை

252: "g". 572: 6; 423. 80

242-8 = 606 p: v. 101: 91

ஸூர்துபெயர் பெற்ற வெழினடைப் பாகரோடு
மாசெல வொழிக்கு மதனுடை நோன்றூள்
உகு 1 வாண்முகப் பாண்டில் வலவுளைதி தரீஇ
யன்றே விடுக்குமவன் பரிசின் மென்றோட்
டுகிலணி (யல்குற்) ஹளங்கியன் மகளி
ரக்கிலுண விரித்த வம்மென் கூந்தளின்
மணிமயிற் கலாப மஞ்சிடைப் பரப்பித்
உகு 2 துணிமழை தவழுங் துயல்கழை நெடுங்கோட்
டெறிந்துரு மிறந்த வேற்றருஞ் சென்னிக்
குறிஞ்சிக் கோமான் கொய்தளிர்க் கண்ணிக்
செல்லிசை நிலைஇய பண்டி
னல்லியக் கோட்ஜை நயந்தனிர் செவினே.

இதன்பொருள்.

1 - 2 [மணிமலைப் பினைத்தோன் மாங்கில மடங்கை, (யணிமுலைத்) துயல் வருங் மாரம் போல:] பினை தோள் மா சிலமடங்கை மணி மலை (அணி முலை) துயலவருங் ஆரம் போல—மூங்கிலாகிய தோளையுடைய பெருமை யினையுடைய மண்மகஞ்சைய மணிகள்தங்கின மலையாகிய (ஆழகினையுடைய முலையிற்) கூந்தசையும் முத்துவடம்போல,

(ஒறிப்பு.) இதுமுதல், சா-ம் அடி இறுதியாகவள்ள அடிகளால், கல்லியக்கோடனிடத்துப் பரிசில்பெற்றுப் பலவகைச்சிறப்போடுவரும்பாணன், இடைவழியில் வறுமைத்துஞ்சபத்தால்வருங்கிக் கவலையுற்று விறவியரோடும் சுற்றத்தோடுமிருங்த பாணுளைருவனைக்கண்டு இரங்கி அவனுடையவறுமை யைப் போக்கனினைந்து கல்லியக்கோடனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தற்கு அவனை முன்னிலையாக்கல் கூறப்படுகின்றது. பூமியை மடங்கையென்றது, வடநூல் மழுகுப்பற்றி; “நானென்ன தூ கல்லாள்” என்பதனாலுமுனர்க. மூங்கில்கள் சிலமடங்கையின் தோள்களாக உருவகம்செய்யப்பட்டன. துயல்வரல் - அசைதல். ஆரம் - முத்துவடம்.

3 - 4 [செல்புன அழங்க சேய்வரற் கான்யாற்றுக், கொல்க்கா நும் பொழில்:] சேய் வாற் கனா கொல் கான்யாற்றுக் செல் புனல் உழங்க தறு பொழில்—மலைத்தலையினின்றும் வருதலையுடைய கணாயைக் குத்துகின்ற காட்டாற்றிடத்து ஓடுகின்ற புனலாலே வருங்கின நிய பொழிவிடத்து,

இரண்மையினின்றும் வீழ்த்து இரண்டு ஆற்றிடக்குறையைச் சூழ வந்து பின்னர்க் கூடுதலின், முத்துவடம் உவையாயிற்று; இது மெய்யுவம், பெருக்காற் கோடுகள் வருங்குதலின், உழங்கவென்றூர். இதனுற்பயன்.

ஆற்றிடைக்குறையில் நின்றமரம் இளவேணிற்காலத்து மிகவும் பூத்தாயிற்று.

(கு. 4.) சேய்மை - ரொடுந்தாரம். அஃது இங்கே மலையினுச்சிக்கு ஆயிற்று. ஏற்றமை - நல்லமணம். பொழில்-சோலை. முத்துவடம் காட்டாற்றிற்கு உவமை. மெய்யுவுமம் - நால்வகையுவுமத்துன் ஒன்று. அது வழிவினால் ஒரு பொருள் மற்றொன்றற்கு உவமையாவது; 'துடியிடை' என்பதுபோல. கோடுகள் - மரக்கிளைகள். பூத்தது - பொலிவுபெற்றது.

4-8 [குயில்குடைந் துதிர்த்த, புதுப்பூஞ் செம்மல் குதிப் புடைநெறித்துக், கதுப்பு விரித் தன்ன காழக நண்ணகற, வயிலுருப் பீணய வாகி யைதுநட்டு, வெயிலுருப்புற் ற வெம்பரல் கிழிப்பா:]

காழ் அகம் நண்ணு அறல் குயில் குடைந்து உதிர்த்த புது பூ செம்மல் குதி புடை நெறித்து கதுப்பு விரித்தன்ன வேணில் நின்ற (கூ) — கரு மையை இடத்தேயுடைய நுண்மையையுடைய அறல் குயில்கள் அலகாலுளர்ந்து உதிர்த்த புதிய பூக்களாகிய வாடலைச்குதித் தம்மிடமெல்லாம் அறல் பட்டு மயினா விரித்தாலோத்த தன்மையவாக இளவேணில் நின்றவென்க.

பொழிலிடத்து அறவென்க.

வெயில் உருப்பு உற்ற வெம் பரல்— வெயிலால் வெம்மையுற்ற வெவ்விய பருக்கை,

அயில் உருப்பு அனையவாகி கிழிப்ப சுரன் மராத்த வரி கிழல் முதல் அசைஇ (கூ) ஜது டெந்து—வேல் காய்ந்த தன்மையவாய் அடியைக் கிழிக் கையினுலே அருங்கானகத்துன்ற கடம்பினுடைய செறியாத நிழலையுடைத் தாகிய அடியிலே இளைப்பாறிப் பின்பு போகவேண்டுதலின், மெத்தனகடத்து,

(கு. 5.) காழ் - கருமை. அறல் - கருமளவ். செம்மல் - பழம்பூ. நெறித்து - நெளித்து. கதுப்பு - கந்தல். அலகு - பறவையின்மூக்கு, வாடல் - வாடற்பூ. இளவேணில் - சித்திகா வைகாசிமாதங்கள். பருக்கை - பருக்கைக்கல். உருப்பு - வெம்மை. பருக்கைக்கல்லுக்குக் காய்ந்தவேல் உவமை. ஜம்மை - மென்மை; "ஜதவீ பூகுபெயல்" (13) என்பர்பின்னும். மராம் - டெப்பமரம். அசைதல் - இளைப்பாறுதற்குத் தகல்.

9-11. [வேணி னின்ற வெம்பத வழிநாட், காலை ஞாயிற்றுக் கதிர்கடா வறப்பப், பாலை சின்ற பாலை கெவேழி:] வேணில் நின்ற காலை வழி காள் ஞாயிற்றுக் கதிர்கடாவறப்ப வெம்பதம் பாலைசின்ற பாலை கெடுவழி— இளவேணில் நிலைபெற்ற காலத்துக்குப் பின்னுகிய காளிலே ஞாயிற்றினுடையகந்து வெம்மையைச் செலுத்தலைச் செய்கொயினுலே வெய்ய செவ்வியையுடைய பாலைத்தன்மை நிலைபெற்றமையாற் பிறந்த பாலைக்கமாகிய தொலையாத வற்றினையுடைய சுற்றளைக்க. (கூ.)

*“நடவுளிலைத்தினையே” என்னுஞ் சூத்திரத்தாயாற் பாலைத்தன்மை கூறினால்; அதுகொண்டு உணர்க. பாலைங்ற பாலைவழி, “ஆறுசென்றவியர்” போல்வின்றது.

(கு - 4.) வழி - பின். ஞாயிறு - சூரியன். கடாவுறுத்தல் - சொலுத்துதல். இளவேணிலுக்குப்பின்வங்காலம் முதுவேணிலாதவின், ‘ஞாயிற்றுக்கதிர்கடாவுறுப்பு’ என்றார். பதம் - காலம். பாலைத்தன்மையாவது, காலையும்மாலையும் நண்பகலன்னகடுமைகூரச் சோலைதேம்பிக் கூவல்மாறி நீரும் சிழலுமின்றி நிலம் பயன்துறந்து புள்ளும்மாவும் புலம்புற்று இன்பமின்றித்துன்பம்பெறுவதொருகாலம். “நடவுளிலைத்தினையே” என்னுஞ்சூத்திரத்துக்காயில், பாலைத்தன்மைகூறினாலுமென்று ஏழுதியிருத்தவின், இந்நாலுக்குமுன் பேந்சீலூர்க்கிணியர், தோல்காப்பியத்துக்கு உரைசெய்தமை பெறப்படுகின்றது; இந்நால், 28-ம் அடிமுதலியவற்றின் விசேஷவரையும் இதனை வலியுறுத்தும். ஆறுசென்றவியர் - வழியிற்சென்றதனாலுண்டாகிய வேர்களை.

12. [சுரண்முதன் மராஅத்த வரிசிழ லசைஇ] என்பதனை முன்னே கட்டுக.

(கு-4.) இவ்வடி, 7-ம் அடிமுதலியவற்றேருடு முன்பு கூட்டப்பெற்றது.

13 - 4. [ஜதவீ மிகுபெய மழுகுகொண் டருளி, நெய்களிங் திருளிய கதுப்பின்:] அருளி ஜத வீழ் இகுபெயல் அழுகுகொண்டு நெய் களிங்து இருளிய கதுப்பின்—உலகிற்கு அருளுதலைச்செய்து மெல்லிதாய் வீழ்ந்து தாழ்கின்ற மழையினது அழுகைத் தன்னிடத்தே கொண்டு எண்ணெயிலே முற்றுப்பெற்று இருண்ட மயிரினையும்,

(கு - 4.) இனி பாணாடன்வங்க விறலியரின் கேசாதிபாதவருணைனை கூறப்படுகின்றது. தெய்வமகளினாப் பாதாதிகேசாந்தமாகவும், மானிடமகளினாக் கேசாதிபாதாந்தமாகவும் வருணித்தல் மரபு. வீழேன்னாமுதனிலை, வீனையெச்சப்பொருளில்வந்தது. “எண்ணெயு நானமு மினைலமுழ்கி” (சீவக. நாமக. 135) என்பது ஈண்டினா ‘நெய்களிங் திருளியகதுப்பு’ என்பதன் பொருளைத் தழுவியது.

14 - 6. [கதுப்பென, மணிவயிற் கலாபம் பரப்பிப் பலவுடன், மயின் மயிற் குளிக்குஞ் சாயல்:] மயில் பலவுடன் மணி வயின் கலாபம் கதுப்பெனப் பரப்பி மயில் குளிக்கும் சாயல்—மயில்கள் பலவுங்கடி நீலமணிபோலுங் கண்ணினையுடைய தோகைகளை மகளிர் மயினாவிரித்தாற்போல விரித்துப் பார்த்து இவர்கள் சாயற்கு ஒவ்வேமென்று பேட்டிற்குள்ளே சென்று மறைதற்குக் காரணமாகிய கட்டுலஞ்சிய மென்மையினையும்,

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்தினையியல், க.

(கு - 4.) கண்ணிலைன்றது, மயிலின்பீவியிலுள்ள கண்களை; வயின் - இடம். ஜம்புலன்களிலும் மென்மையுண்மையின், ‘கட்புலஞ்சிய மென்மை’ என்றார். சிந்தாமணியில் “சேங்தொத்தலர்க்கத்” (8) என்னுஞ்செய்யுளில், ‘அமிர்தன்னசாயல்’ என்பதற்கு இவர் எழுதிய உரையைப்பார்க்க.

16 - 8. சாதிய் உயங்கு காய் நாவின் நல்லெழில் அசைஇ வயங்கு இழை உலறிய அடியின்—ஓடியினைத்து வருந்துகின்ற நாயினது நாக்கினு கையை கல்ல அழகைவருத்தி வறுமையாலே விளக்குகின்றசிலம்புமுதலியன இன்றிப் பொலிவழிந்த அடியினையும்,

(கு - 4.) மகளிர்களுடைய அடிக்கு வருந்தியநாயின்நாவை உவமை கூறுதல், “வருந்துநாய் நாவிற் பெருந்தகு சீறடி” (போநு. ச2), “மதந்தபு ஞமவி நாவி னன்ன, துளக்கியன் மெவிந்த கல்பொரு சீறடி” (மலைபடு. ச2 - க), “நாய்நாச் சீறடி” (சீவக். முத்தி. கசு), “வருந்துநாய் நாவி னனி கொன் சீறடி” (கூர்ம. இராமன்வனம். கடு) என்பவற்றூம் அறியப்படும்.

18 - 9. [அடிதொடர்க், தீர்ந்துங்கில் தோடு மிரும்பிடித் தடக்கை யின்:] ஈர்ந்து சிலம் தோடும் இரு பிடி தட கையின் அடி தொடர்க்கு— இழுக்கப்பட்டு சிலத்தேசெறியும் கரிய பிடியினது பெருமையையுடைய கை போவத் தாழும் அடியோடே தொடர்புபட்டு முறையாற் பருத்து,

(கு - 4.) இருமை - கருமை. பிடி - பெண்யாளை. தட - பெருமை; உரிச்சொல்; “தடவுங் கயவு னனியும் பெருமை” (தோல். உரி. 22.)

20 - 21. [சேர்ந்தடன் செறிக்க குறங்கிற குறங்கென, மால்வரை யொழுகிய வாழை:]

மால் வரை ஒழுகிய வாழையெனச் சேர்ந்த—பெருமையையுடையமலை யிலே ஒழுங்குபடவளர்க்க வாழையெனத் திரண்டு,

சேரென்னும் உரிச்சொல் முதனிலையாகச் சேர்ந்தென்னும் வினையெச் சம் வந்தது.

குறங்குடன் செறிக்க குறங்கள்—ஒருகுறங்குடனே ஒருகுறங்கு கொருங்கியிருக்கின்ற குறங்கையும்,

(கு - 4.) சேரென்பது திரட்கியையுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்; “சேரேதிரட்கி” (தோல். உரி. கடு.) என்பதனாலும் உணர்க. குறங்கு - துடை.

21 - 2. வாழைப் பூகெனப் பொலிக்க ஓதி—வாழையினது பூவென் அம்படி அழுகு பெற்ற பனிச்சையினையும்,

(கு - 4.) ஓதி - கூந்தல்; பனிச்சை . வாழைப்பூவடிவாக முடிக்கப்ப இம்கார்தல் வழவும்.

22 - 4. [ஒதி, னளிச்சினை வேங்கை நாண்மலர் சுச்சிக், களிச்சுரும் பரந்துஞ் சணங்கிற் சணங்குபிதிர்க்குது:] களி சுரும்பு னளி சினை வேங்கை காள் மலர் சுச்சி ஒதி அரற்றும் சணங்கின் சணங்கு பிதிர்க்கு—களிப்பினை யுடைய சுரும்புகள் செறிவினையுடைத்தாகிய கொம்பினையுடைய வேங்கை வினாது நாட்காலத்து மலரென்று விரும்பிப் பாடி ஆரவாரிக்கும் ஓரிடத்திற் ரேன்றிய சணங்குடனே ஓரிடத்திற்ரேன்றிய சணங்கு பிதிர்பட்டு,

(கு - 4.) சுரும்புகள் - வண்டுகள். களி - செருக்கம். சினை - மரக்கினை. வேங்கை - ஒருவகைமரம். நாட்காலம் - மலரும்காலம். சணங்கு - தேமல். பிதிர்தல் - சிதறுதல். தேமலுக்கு வேங்கைப்பூ உவமம்.

25 - 6. யாணர் கோங்கின் அவிர் முகை எள்ளி பூண் அகத்து ஒடிங் கிய (வெம் மூனை)—புதிதாகப் பூத்தலையுடைய கோங்கினது விளங்குகின்ற முகையை இகழ்ந்து மெல்லிய பணிகள் இடையிலேசிடக்கின்ற (விருப்பத்தை யுடைய மூலையினையும்),

(கு - 4.) யாணர் - புதுமை. கோங்கு - ஒருவகைமரம். முகை - அரும்பு. பணிகள் - ஆபரணங்கள். அகம் - உள். வெம்மை - விருப்பம்.

26 - 8. [(மூலையென,) வண்கேரட் பெண்ணை வளர்த்த நுங்கி, னின் செறி நீர்தரு மெயிற்றின்:] வண் கோள் பெண்ணை (மூலையென) வளர்த்த நுங்கின் இன்செறி நீர் தரும் எயிற்றின்—பெரிய குலையினையுடைய பனை (மூலையென்னும்படி) வளர்த்த நுங்கினது இனிய செறிந்தாங் தன்னீர்க்கும் யால் தாழும் எயிற்றினையும்,

(கு - 4.) வண்மை - பெருமை. கோள் - காய்க்குலை. பெண்ணை - பனை. எயிறு - பல்.

28 - 30. [எயிறெனக், குல்லையம் புறவிற் குவிமுகை யவிழ்ந்த, மூல்லை சான்ற கற்பின்:] குல்லை அம் புறவில் குவி முகை எயிறென அவிழ்ந்த மூல்லை சான்ற கற்பின்—கஞ்சங்குல்லையையுடைய அழக்கை காட்டகத்தே குவிக்க அரும்பு எயிறென்னும்படி கொடிழ்க்க மூல்லைகுடிதற்கமைந்த கற்பினையும்,

கற்பின் மிகுதிதோன்ற மூல்லைகுடிதல் இயல்பு. ‘கதுப்பிற் கதுப்பு’ என்பது முதல் இத்துணையும் இயைபுத்தொடை. திரிந்து வந்ததென்றறிக; * “இறுவா யொன்றல்” என்னுஞ் குத்திரத்துட் கூறினாம்.

(கு - 4.) கஞ்சங்குல்லை - கஞ்சா; “கஞ்சங் குல்லை கஞ்சா வாகும்” என்பது, பிங்கலநிகண்டு. புறவு-மூல்லைவிலம்; ஃாடி. கற்பின்மிகுதிதோன்ற மகளிர் மூல்லைமாலைகுடிதலை, “‘மூல்லையங்கொ கூடயருக்கதி’” (பிரபுலிங்க லீலை) என்பதனாலுமுணர்க; “‘மூல்லாய்சின் (பீர்க்குணம் பெற்றேற் கீடங் தங்கென் முன்விற்பையே’ என்பது, திருவாரூபுதூறைக்கோவை, கங்.

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், செய்யுளியல், கக.

30 - 31. மெல்லியல் மடமான் நோக்கின் வாள் நுதல் விறவியர்— மெல்லிய இயல்பினையும், மடப்பத்தினையுடைய மான்போலும் பார்வையினையும், ஒளியையுடைத்தாகிய நுதவினையுமுடைய விறல்பட ஆடுமகளிர்,

கதுப்பினையும், (கூ), ஒதியினையும் (உட), நுதவினையும், நோக்கினையும் (நக), எயிற்றினையும் (உஅ), (முலையினையும்) (உச), குறங்கினையும் (உா), அழினையும் (கா), சாயவினையும் (கா), மெல்லிய இயல்பினையும், கற்பினையு (நா) முடைய விறவியரென்க.

(கு - 4) மடப்பம்-கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை. நுதல்-செற்றி. விறல் - சத்துவம்; அஃதாவது வேம்புதின்றாக்குத் தலைநடுங்குவது போல, அஞ்சத்தக்கது முதலியவற்றைக் கேட்டவிடத்துப்பிறந்த உள்ளசிக் ழ்ச்சியால் தாமேதான்றும் நடுக்கமுதலாயின.

32 - 3. கடை மெலிந்து அசைஇய நல் மெல் சீறடி. கல்லா இளையர் வெல்ல கைவர—நடையால் இளைத்து ஓய்ந்த நன்மையையுடைய மெல்லிய சிறிய அழியைத் தம்தொழிலையொழிய வேறுகல்லாத இளையர் மெத்தென்ற வருட.

(கு - 4.) சீறடி=சிறைய அடி.. கைவர - தடவ.

34 - 5. பொன் வார்ந்தன்ன புரி அடங்கு ராம்பின் இன் குரல் சிறுயாழ் இடவயின் தழீஇ—பொற்கம்பியினையொத்த முறக்கடங்கின ராம்பி ஜது இனிய ஒசையையுடைய சிறிய யாழை இடப்பக்கத்தே தழுவி,

(கு - 4.) வார்தல் - ஒழுகுதல். யாழ்த்தங்கி நாம்பைமுறக்கிச்செய் யப்படுவதாதவின், ‘புரியடங்குரம்பு’ என்றுர்; “பொன்வார்ந் தன்ன புரி யடங்கு ராம்பின், ரூடையமை கேள்வி யிடவயிற் தழீஇ” (பேந்பாணுற்றுப்படை,கடு-க) என்பது இவ்வழிகளின் பொருளை வற்புறுத்துகின்றது.

36 - 7. கைவளம் பழுசிய நயம் தெரி பாலை கைவல் பாண்மகன் கடன் அறிந்து இயக்க—கட்டபாடையென்னும் பண் முற்றுப்பெற்ற இனிமை தெரிகின்ற பாலையாழை வாசித்தலைவல்ல பாண்ணுகியமகன் வாசிக்கு முறையையை அறிந்து வாசிக்க,

(கு - 4.) கட்டபாடை - ஒருவகைப்பண்; அது பகற்பண் பண்ணிரண் டனுள் ஒன்று. பாலையாழ் - ஒருவகையாழ்; இவ்வழிகளும், “கைவளம் பழுசிய பாலை வல்லோன்” (துறிந்திப்பாட் ④,கஈஈ) என்பதும் ஒத்துள்ளன.

38. இயங்கா வையத்து ஒள்ளியோர் கஸைஇ—வள்ளியோரின்மையின் பரிசிலர் செல்லாத உளத்தே பரிசில் தருவாரை விரும்பி,

இனி இயங்கும்கைவயாழ் சுடமாகலின், உலகத்திற்கு இயங்காவைய மௌன வெளிப்படை உறிற்றுமாம்.

(கு - பு.) வள்ளியோர் . கொடையாளிகள் . சட்டம் - வண்டி. வைய மென்பதற்குப் பூமியென்றும் வண்டியென்றும் இரண்டுபொருளுண்டு. இதற்குச் செய்திருக்கும்பொருள் மிகப் பாராட்டற்பாலது.

39. துணி கூர் எவ்வமொடு துயர் ஆற்றுப்படுப்பு—தன்னை வெறுத்தல் மிக்க வருத்தத்தோடே ஒரு நிலை வறுமை நின்னைக் கொண்டு போகையிலுலே,

(கு-பு.) துணி . வெறுப்பு. ‘ஆற்றுப்படுப்பு’ என்பது இந்நாற் பெயரைக் குறிப்பிக்கின்றது.

40. முனிவு இகந்து இருந்த முது வாய் இரவல - வழிவருத்தங் தீர்க்கி ருந்த பேரறிவு வாய்த்தற்கீழிலையுடையையாய இரவல,

(கு - பு.) முனிவு-வெறுப்பு; இங்கேவருத்தத்திற்கு ஆயிற்று. முதுமை - பேரறிவு; “அளியன் றூணே முதுவா யிரவலன்” (திருமூருகாற்றுப்படை, உசை), “வேறுலே ருயர்ந்த முதுவா யொக்கல்”, “முதுவாய்க் கோடியர்” (பட்டினப்பாலை, உசை, உஞ்சு.)

துயர் ஆற்றுப்படுக்கையிலுலே போந்து (நக) விறலியர் தம்முடைய (நக) சீறுதியை (நஉ) வெம்பரல் (ஶ) அயிலுருப்பனையவாகிக் (ஏ) கிழிக்கை யிலுலே (ஏ) வரிசிமுலசைஇப் (கஉ) பின்னும் ஆற்றுந்தகைபெற ஜதநடந்து (ஏ) அந்நடையால் இளைத்து ஓய்ந்த அடியை (நஉ) இளையர் தைவரப் (நந) பாண்மகன் (நஉ) பாலையை (நசு) இயக்க (நஉ) வள்ளியோர் கசைஇச் (நஈ) சீறியாழ் இடவயிற்றழீஇ (நஞ்சு) முனிவிகந்திருந்த இரவலவென முடிக்க.

41 - 2. கொழு மீன் குறைய ஒதுங்கி வள் இதழ் கழுநீர் மேய்ந்த கயவாய் ஏருமை—கொழுவிய மீன் துணியநடந்து வளவிய இதழமுடியுடைத் தாகிய செங்கழுநீர்ப்பூவைத்தின்ற பெரிய வாயையுடைய ஏருளம்,

(கு - பு.) சேரன்முதலிய தமிழ்நாட்டரசர்மூலரும் மிக்கபரிசில் தாரார்; மிக்கபரிசிலைத்தருபவராகிய பேகள் முதலிய ஏழுவள்ளல்களும் இப் பொழுது இலர்; ஆதலால், நீ கல்வியக்கோடன்பாற்செல்’ என வற்புறுத்திக் கூறும்பாணன், முதலில், சேரன் இராசதானியாகிய வஞ்சியினிலைமை யைக் கூறுகின்றான். கொழுமீன் - ஒருவகை மீனுமாம்; “கழுனி யுழவர் சூட்டொடு தொகுக்குங், கொழுமீன்” (புறநாநாறு, கந). குறைய - துண்டமாக. கய, பெருமையையுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்.

43 - 4. பைங்கறி நிவந்த பலவின் நீழல் மஞ்சள் மெல்லிலை மயிர்ப் புறம் தைவர—பகிய மிளகுதொடிப்படங்க் கு பலாவினீழலிலே மஞ்சளினது மெல்லியஇலை தனது மயிரையுடைய முதுகைத்தடவ,

45. விளையா இளங்கள் நாற மெல்குபு பெயரா--முற்றுத இளையதேன் நாற மென்று அசையிட்டு,

(கு - பு.) கள், கழுநீர்ப்பூவிலுள்ளது. அஸையிடிதல் - முதலில் உண்ட தனிச் சீறிதாக மீட்டும் வாயில்வருவித்துக் கடித்து உன ஞூதல்.

46. குளவிபள்ளி பாயல் கொள்ளும்—காட்டுமல்லிகையாகிய படுக்கையிலே துயில்கொள்ளும்,

(கு - 4.) காட்டுமல்லிகை யென்றது, உதிர்த்துக்கட்கும் காட்டுமல்லிகைப்பூக்களை; அக்கொட்டகளையுமாம்.

47. குடும்ப காவலர் மருமாண்—மேற்றிகைக்கணுள்ள நிலத்தைக் காத்தற்றெழுமிழையுடைய சேரர் குழியிலுள்ளோன்,

எருமை, நிழலிலே தைவரப் பெயராக்கொள்ளும் குடும்பமென முடிக்க.

(கு - 4.) குடக்குத்துபுலம்=குடும்ப; குடக்கு - மேற்கு.

47 - 9. ஒன்றார் வடபுல இமயத்து வாங்குவில் பொறித்த எழு உறம் தினி தோள் இயல் தேர் குட்டுவன்—பகைவருடைய வடக்கின்கள் உள்ள தாகியங்கிலத்திடத்தே நிற்கும் இமவானின்கண்ணே வகையும் வில்லைவைத்த கணையத்தைமாறுபடும் தினிந்ததோளினையும் நடக்கின்ற தேரினையுமுடைய குட்டாட்டையுடைய சேரன்,

(கு - 4.) ஒன்னால் - பொருந்தல். இமயம் - இமயமலை. விற்பொறித்தவில்லை எழுதுவித்த; விற்கொடி சேர்களுக்கு உரியது. சேரனஞ்சுவன், தன்னுட்டிற்கும் இமயமலைக்கும் இடையேயுள்ள நாட்டரசர்களாகிய பகைவணா வென்றுசென்று அம்மலையில் வில்லைப்பொறித்தானென்பதும், அதனால் இமயவரம்பனைந்று பெயர்பெற்றுள்ளன்பதும் பழையவரலாறு; இதனை “அமைவர வருவி யிமயம் விற்பொறித், திமித்கடல் வேலித் தமிழகம் விளங்கத், தன்கோனிறீஇ” (பதிற்றுப்பத்து, உ-மபத்து, பதிகம்), “இமயஞ் சூட்டிய வேம விற்பொறி, மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன்” (புறநா. கூகு), விடர்ச்சிலை பொறித்த விற்லோன்” (சிலபி. நடுக்க. கந்கு) என்பவற்றாலுமாக. எழு. கணையமரம்; இது கோட்டைவாயிலிற் கதவின் உட்புறத் தே குறுக்காகப் போடப்படுவது; புறநாநாறு, கச-ம் பாட்டின் குறிப்புகாலையப்பார்க்க. இது யாளையைத் தடுக்குமரமென்றும் கூறப்படும். இது வீரர்தோனுக்கு உவமமாகக் கூறப்படுத்தே, “எழுவறழ்தினிதோள்” (புறநா. கூகு) என்பதனாலுமாக. குட்டாடென்பது மலைநாட்டின் உள்ளாடுகளில் ஒன்று; அதனை உடையவனுதவின், சேரன் குட்டுவனைந்று கூறப்படுவான்; அது, கொடுந்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டாண்டுள் ஒன்று; “தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா” என்னும் பழையவெண்பாவாலுணர்க.

50. வருபுனல் வாயில் வஞ்சியும் வறிது—பெருகுகின்ற நீலையும், கோபுரவாயிலையுமுடைய வஞ்சியென்னுமூரும் தரும்பரிசில் சிறிதாயிருக்கும்.

மருமாண் (ஸ) குட்டுவன் (கூகு) அவனுடைய வஞ்சியும் வறிதென முடிக்க.

அதான்று—அவ்ஜுன்றி,

(கு - 4.) வஞ்சிக்குக் கீழ்த்திசைக்கண்ணே திருக்குணவாயிலென்பதோ ரூரிருந்ததென்று தெரிதலின், இங்கேயுள்ள 'வாயில்வஞ்சி' என்பதற்குக் குண வாயிலென்னும் ஊரையுடையதான் வஞ்சிகரமென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும்; "குணவாயிற் கோட்டத் தரசு தூறந்திருந்த" (சிலப்பதிகாரம்) என்பதன் உரையைப்பார்க்க. வஞ்சிக்கு மேற்கே குடவாயிலென்று ஒரு ரீருந்ததென்று, புறநாநாறு, ஏசு - ம் பாட்டின் பின்னுள்ள பழைய வாக்கையத்தால் தெரியவருகின்றது. ஒரு கொடியின்பெயராகிய வஞ்சியென்பது அதனை மிகுந்தியாக உடைய ஊருக்குப் பெயராயிற்று; "பொற்கொடிப் பெயர்ப் பேம் பொன்னகர்", "பூங்கொடிப் பெயர்ப்படுங், திருந்திய நன்னகர்" (மணிமேகலை, உசு-ம காதை, கூட; உசு - ம காதை; கஙக - உ) என்பவற்றை வறிக. வறிதென்பது சிறிதென்னும் பொருளதாதலை, "வறிதுவடக் கிறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி" (பதிப். உச), "வறிது சிறிதாகும்" (தொல். உரிச். நூல்) என்பவற்றாலுமுணர்க. 'வஞ்சியும் வறிதே' என்பது, இடத்துங்கழுப் பொருளின்மெருழில் இடத்தின்மேல் ஏறிகின்றது. 'அதான்று' என்பதை, 'அதான்றென அகராரிட்டெழுதுக; இதனை, 'அன்றுவரு காலை யாவா ஆதலு, மைவரு காலை மெய்வாாந்து கெடுதலுஞ், செய்யுண் மருங்கி னுரித் தென மொழிப்' என்பதனுண்...முடிக்க' (தொல். உயிர்மயங். நிச. ந. உளா) என்பதனால், 'அதான்று என்பதை முடித்துக்கொள்க.

51 - 2. நறவு வாய் உறைக்கும் ராகு முதிர் நுணவத்து அறை வாய் குறு துணி—தேனைப் பூக்கள் தம்மிடத்தினின்று தளிக்கும் இளமை முதிர் ந்த நுணுமரத்தினது வெட்டின வாயையுடைய குறியகுறட்டை,

(கு - 4.) அறை - அறுத்தல்; "அறைக்கரும்பு" (போருநராற்றுப் படை. சகூ). குறட்டை - கட்டையை.

52 - 3. [அயிலுளி பொருத, கைபுனை செப்பங் கடைந்த மார்பின்:] அயில் உளி கடைந்த கைபுனை செப்பங் பொருத மார்பின் மந்தி (ஞூ) — கூர்மையையுடைய உளிகள் உள்ளேசென்றுகடைந்த சாதிவிங்கம் தோய்ந்த சேப்புச்சேர்ந்த மார்பின்மந்தி,

(கு - 4.) செப்பம் - சிவப்புநிறம். நுணுக்கட்டையிலிருந்து சிவப்புவர் ணம் உண்டாதலின், இங்நனம்கூறினார்.

54. செய் பூ கண்ணி செவி முதல் திருத்தி—கிடேச்சையாற்செய்த பூவிலையுடைய மாலைபைச் செவியழிலே நெற்றிமாலையாகக் கட்டி,

(கு - 4.) கிடேச்சை - நெட்டி.

55. கோண் பகடி உமணர் ஓழுகையொடு வந்த மந்தி (ஞூ)—வலி யிலையுடைத்தாகிய ஏருத்தினையுடைய உப்புவாணிகருடைய சகடவொழுங் கோடே கூடவந்த மந்தி,

கா

பத்துப்பாடு.

(கு . 4.) நோன்மை - வண்மை. இவ்வடியின்பொருளை, “பெருங்கியற் பெருமூலக மருங்கிற காப்பச், சில்பத வணவின் கொள்ளை சாற்றிப், பல் வெருத் துமணர் பதிபோகு நெடுநெறி” (பேரூம்பாணுப்புப்படை, 63 - 5) என்பவற்றூலுமணர்க். சகடாழுங்கு - வண்டியொழுங்கு.

56. மகாஅர் அன்ன மங்கி—அவர்கள் வளர்த்தவின் அவர்கள் பிள்ளையொத்த மங்கி,

56 - 8. மடவோர் காஅர் அன்ன நளி நீர் முத்தம் வாள் வாய் ஏருங்கின் வயிற்றகத்து அடக்கி—அவ்விடத்து மடப்பத்தையுடைய மகளிருடைய எயிற்றையொத்த செறிந்த நீர்மையையுடைய முத்தை வாள்வாய்போலும் வாயையுடைய கிளிஞ்சிவின் வயிற்றிடத்தே இட்டுப் பொதிந்து,

(கு - 5.) எயிறு - பல். முத்துக்களைக் கிளிஞ்சிற்குள்ளேவத்து.

59 - 60. [தோள்புற மறைக்கு நல்கூர் நுச்பி, னுளரிய லைம்பா மூட்டுய ரீண்று:]

நுச்பின் நல்கூர் புறம் தோள் மறைக்கும் உமட்டியர்—நுச்பினாது நல்கூர்ந்த புறத்தைத் தோள் மறைக்கும் உமட்டியர்,

என்றது:—இடை தனது நுண்மையால் கெகிழுமுயங்குங்காலத்து ஊற்றின்பம் பெருது மிழப்பட்ட புறத்தினைத் தோள் இறகுமுயங்கி அவ்வன் பத்தைக்கொடுத்தற்குக் காரணமான உமட்டியரென்றவாறு.

ஊற்றின்பம் பெற்றறியாதென்னும் புறங்குற்றை யென்றுமாம்.

உளர் இயல் ஜம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற — அசைகின்ற இயல்பினை யுடைய ஜங்குதியாகிய மயிரினையுடைய உப்புவாளிகத்தியர் பெற்ற,

(கு . 50. நுச்பு - இடை. நல்கூர்ந்த - வறுமையுற்ற. ஊற்றின்பம் - ஸ்பர்சின்பம். கூந்தவின் ஜங்கு பகுதிகளாவன: குழல், அளகம், கொண்டை, பனிச்சை, துஞ்சையென்பன.

61. கிளர் பூண் புதல்வரோடு கிலுகிலி ஆடும்—விளங்குகின்ற பூஜை யுடைய பிள்ளைகளுடனே தானும் கிலுகிலுப்பைப்பொண்டு விளையாடும்,

(கு - 5.) கிலுகிலுப்பை - ஒருவகை விளையாட்டுக்கருவி.

62. தத்து நீர் வரைப்பின் கொற்கை கோமான்—முரிகின்ற நீரைத் தனக்கு எல்லையாகவுடைய கொற்கையென்னும் ஊர்க்கு அரசன்,

மங்கி முத்தையடக்கி உமட்டியரின்ற புதல்வரோடே ஆடும் கொற்கை யென முடிக்க.

(கு - 5.) கொற்கை - பாண்டியர்களுடைய இராசதாளிகளுள் ஒன்று. இது பாண்டிநாட்டிற் கடற்கரைக்கண் உள்ளது. இதனைச்சார்ந்த கடற்றுறையிலே முத்துக்கள் அசப்படுமென்பர்; “கொற்கையம் பெருங்துறை

முத்தொடு” (சிலப்பத்திகாரம், ஊர்காண்காலத, 20), “தன்கடன் முத்தும்” (பட்டினப்பாலை, கஅகு; சிலப்பத்திகாரம், வேளிந். ககு), “தன்பவ்வத்து முத்துப்பூண்டு” (புறநானாறு, ந.20) “கொற்கைத் துறையிற் ரூறவாணர் குளிக்குஞ் சலாபக் குவான் முத்தும்” (மீனுட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்) என்பவற்றாலும் முனர்க. புறத்தேசென்று உப்புவாணிகம் செய்து திரும்பும் உமணர்களுடைய வண்டியொழுங்குகளுடன் வந்த மந்தி அவர்களுடைய பிள்ளைகளுடன் முத்துக்கள் உள்ளே பெய்யப்பெற்ற கிளிஞ் சிலைக் கிளுகிலுப்பை யாகக்கொண்டு விளையாடுதற்கு இடமாகவுள்ளது கொற்கையென்றபடி.

63. தென் புலம் காவலர் மருமான்—தெற்கிண்கண்ணதாகியிலத்தைக் காத்தற்றெழுழிலையுடையார் குடியிலுள்ளோன்,

63 - 5. [ஒன்றூர், மண்மாறுகொண்ட மாலை வெண்குடைக், கண்ணூர் கண்ணிக் கடுங் தேர்ச் செழியன்:]

ஒன்றூர் மண் மாறு கொண்ட செழியன்—ப்பைவர்கிலத்தை மாறுபாட்டாலே கைக்கொண்ட பாண்டியன்,

மாலை வெண்குடை கண்ணூர் கண்ணி கடு தேர் செழியன்—முத்தமாலை யையுடைய கொற்றக்குடையினையும் கண்ணிந்கு அழகுங்கிறந்த கண்ணி யினையும் கடிய தேரினையுமுடைய செழியன்,

(கு - 4.) முடியரசர்களுடைய குடையை வெண்கொற்றக்குடையென்றும் கொற்றக்குடையென்றும் கூறுதல் மரபு. கண்ணி - தலையிலணிந்துகொள்ளுமாலை.

66 - 7. [தமிழ்சிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின், மகிழ்ச்சின மறுகின் மதுகொயும் வறிதே:] நனை மகிழ் தாங்கரு மரபின் தமிழ் நிலைபெற்ற மறுகின் மதுகொயும் வறிது—தன்னிடத்துத் தோன்றிய மனமகிழ்ச்சி பொறுத்தற் கரிய முறைமையினையுடைய தமிழ் வீற்றிருந்த தெருவினையுடைய மதுரையும் வறிது;

நனைமகிழ்—வினைத்தொகை.

கோமான் (கூட) மருமான் (கூட) செழியன் (கூடு) அவனுடைய மறுகொயும் தரும்பரிசில் சிறிதாயிருக்கும்.

அதான்று—அவ்வூரன்றி,

(கு - 5.) நனைத்தல் - உண்டாதல்; அரும்புகளை நனையென்பது இது காரணம் பற்றியே. சங்கப்புலவர்கள் வீற்றிருந்து தமிழாராய்தற்கு இடமாயிருந்துபற்றி, ‘தமிழ்சிலைபெற்ற...மதுரை’ என்றூர்; “தமிழ்கெழுகடல்” (புறநானாறு, 58), ‘தென்றமிழ்மதுரை’ (மணிமேகலை, 25-வது, 189). வறிது என்பதற்கு, முன் 50 - ம் அடிக்குறிப்பில் எழுதியவாறே பொருள்கொள்க.

68. [நறுங்கப் பொய்கை யடைகளா சிவந்த:] பொய்கை நறு நீர் அடைகளா சிவந்த—பொய்கையிடத்து நறிய நீரடைகளாயிலே சின்று வளர்ந்த,

(கு - 4.) இனி, சோழனுடைய இராசதாணியாகிய உறையூர் கூறப்படுகின்றது. பொய்கை - ஒருவகை நீர்ளிலை; மாணிடரால் ஆக்கப்படாத நீர்ளிலையென்றுங் கூறுவர்; சீவகசிந்தாயணி, நாமகளிலம்பகம், கூங் - ம் செய்யுஞரையைப் பர்க்க.

69. தறு நீர் கடம்பின் துணை ஆர் கோதை — நெருங்குகின்ற தன் மையையுடைய கடம்பினுடைய இனைதல் சிறைந்த மாலை,

* கோதைபோலப் பூத்தவிற் கோதையென்றார்.

(கு - 4.) கடம்பு - கடப்பமரம்; என்றது சீர்க்கடம்பினை. அதன்பூ மாலைபோலவே தோன்றுமாதவின், அதனைக் கோதை யென்றார்.

70 - 71. [ஓவத் தன்ன வண்ணுறை மருங்கிற், கோவத்தன்ன கொங்கு சேர் புறைத்தவின்:] கோவத்து அன்ன கொங்கு உறைத்தவின் சேர்பு ஓவத்து அன்ன உண் துறை மருங்கின்—தன்னிடத்து இந்திரகோபத்தையொத்த தாதை உதிர்த்தவின் அத்தாது சேர்க்கு சித்திரத்தையொத்த உண்ணும் துறையிடத்தே சின்ற,

(கு - 4.) கோவம் - இந்திரகோபம்; இது பட்டிப்பூச்சியென்ற இக்காலத்து வழங்கப்படுகின்றது. தானு, மேற்கூறிய கடப்பம்பூவின் மகரங்களுக்கான. உண்ணுங்குறை - பலரும்வந்து நீருண்ணுங்குறை.

72 - 3. (வரு முலை அன்ன) வண் முகை உடைந்து திருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்வம் தாமரை—(எழுகின்ற பெரியமுலையையொத்த) பெரிய முகை வெங்கிழுந்து அழகினையுடைய முகம்போல மலர்ந்த தெய்வத்தன்மையை உடைய தாமரையிடத்து,

+ “பொருளே யுவமஞ் செய்தனர்” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பொருளை உவமஞ் செய்தார்.

(கு - 4.) முகை - அரும்பு. பொருளே உவமஞ் செய்தன ரென்பதற் குப் பொருள்: உவமேயத்தை உவமானமாகச் செய்தனரென்பது; பொருள் - உவமேயம்.

74 - 6. ஆச இல் அங்கை அரக்கு தோய்ந்தன்ன சேயிதழ் பொதிந்த செம் பொன் கொட்டை ஏம இன் துணை தழிகீ—தூற்றமில்லாத அங்கை

* “கடம்பு சூழிய கண்ணி மாலைபோல்” என்றார் சிந்தாயணியிலும்; சூனமாலையாரிலம்பகம், கசா.

+ தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமவியல், கூ.

யெச் சாதிலிங்கங்தோய்ந்தாலொத்த சிவந்த இதழ்சூழ்ந்த செம்பொன்னாற் செய்தாலொத்த பீடத்திலே தன்னுயிர்க்குக் காவலாகிய இளிய பெடையைத் தழுவித் துயில்கொண்டு,

(கு - 4.) அங்கை—அகங்கை—உள்ளங்கை, கொட்டையென்றதும் பீட மென்றதும் தாமரைப்புவின் உட்கொட்டையை; இது பொகுட்டெனவும் வழங்கும்; இது பொன்னிறமாக இருப்பது பற்றி, செம்பொற்கொட்டை யென்றார்; பதும பீடத்தன்னகரும்⁹ என்றது இங்கே அறியத்தக்கது; (கம்பாமாயணம், கையடை. ஏ) பெடை - இங்கே பெண்வண்டு.

76 - 8. இறகு உளர்ந்து காமர் தும்பி காமரம் செப்பும் தன்பைன தழீஇய தளரா இருக்கை—அத்துயிலெழுங்கு விருப்பமருவினதும்பி சீகாமர மென்னும் பண்ணைப்பாடும் மருதங்கிலஞ்சூழ்ந்த அசையாத குடியிருப்பினை யுடைய,

(கு - 5.) இறகுளர்தல், இங்கே துயிலெழுதலைப் புலப்படுத்தியது. தும்பி - ஒருவகை வண்டு. பைண - வயல்.

79. குண்புவும் காவலர் மருமான்—கிழக்கின் கண்ணதாகிய நிலத்தைக் காத்தற்றெழுபிலையுடையோர் குடியிலுள்ளோன்,

(கு - 6.) குணக்கு - கிழக்கு.

79 - 81. [ஒன்னால் ஓங்கெயிற் கதவு முருமுச்சவல் சொறியுங், தூங் கெயி வெறிந்த தொழிலினங்கு தடக்கை:] கதவும் ஓங்கு எயில் உருமுசவல் சொறியும் ஒன்னால் தூங்கு எயில் ஏறிந்த தொழி வினங்கு தடக்கை—கதவுத்தையுடைய உயர்ந்த மதிற்றலையிலே உருமேறு தன்கழுத்தைத் தினவால் தேய்க்கும் பகைவர் தூங்கெயிலை அழித்த தொழிலினங்கும் பெருமையையுடைய கையினையும்,

(கு - 7.) கதவும் - கோபுரவாயிற்கதவு. உருமேறு - இடு. தூங்கு எயில் - அசையும்மதில். சோழபரம்பரையிற் பிறந்த ஓரசன், உலகவிரோதிகளாகிய ஒருவகையார் பெற்றிருந்த அசைந்துதிரியும் மதிலொன்றை அழித்தமை பற்றி அவனுக்குத் தூங்கெயிலெறிந்த தொழித்தோட் செம்பிய னென்று பெயராயிற்றென்பது பழைய வரலாறு. இதனை, புறநானாறு, கூகு - ம் செய்யுளின் குறிப்புறையாலு முணர்க. தொழி - வீரவளை.

82. நாடாநல் இசை நற்றேர் செம்பியன்—ஜயுற்று ஆராயப்படாத உலகறிந்த கல்லபுகழினையும் கல்லதேரினையுமுடைய சோழன்து,

(கு - 8.) சிவிவம்சத்திற் பிறந்தவனெனப்பொருள்படும் சைப்பியனை ன்பது, செம்பியனென்று ஆயிற்றென்பர்.

83. ஓடா பூட்கை உறங்கையும் வறிது—தன்னிடத்திருந்தோர் ஓடா மைக்குக் காரணமாகிய மேற்கோளினையுடைய உறங்கையென்னும் ஊரும் தரும்பரிசில் சிறிதாயிருக்கும்;

அது, *“முறஞ்செவி வாரண முன்சம முருக்கிய, புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கனர் புரிந்தென்” என்பதனுணர்க.

அதான்று—அவ்வூரன்றி,

(கு - 4.) “பூட்கை யெனபது மேற்கோ ளாகும்” என்பது தீவாகரம் முறஞ்செவி என்னும் மேற்கோஞ்குப்பொருள்: முறம் செவி வாரணம் - முறம்போலும் காதையுடைய யாளையை, முன் சமம் முருக்கிய - முன்பு போரிற் கெடுத்த, புறம் சிறை வாரணம் - புறத்தே சிறைகையுடைய கோழி யென்னும் பெய்ணாப் பெற்றதாகிய உறையூரில், புரிந்து புக்கனர் - விரும்பிப் புகுத்தா; என, அசை. ‘புறஞ்சிறை’ என்பது வாரணத்திற்கு அடை; குடர் தொடர் குருதிக்கோட்டுக் குஞ்சரங்கரம்*, (சீவக. மண்மக. அக) என்பது போலக்கொள்க. தான் ஏறி வந்த யாளையை ஒரு கோழிபொருது வென்ற மைகண்டு, அங்கிலவன்மையையற்று, அதில் நகரம் சமைப்பித்த சோழ நெருவன், அங்கரத்திற்குக் கோழி யென்று பெயர்வைத்தானென்பது பண்டைவரலாறு.

84 - 5. வானம் வாய்த்த வளமலை கவாஅன் காள மஞ்ஞஞ்குக்கு கவிங்கம் நல்கிய—மழை பருவம் பொய்யாமற் பெய்கையினாலே உண்டான செல்வத்தையுடைய மலைப்பக்கத்திற் காட்டிடத்தேதிரியுமயில் கூவியதற்குக் குளிர்ந்து கூவிற்றென்று அருள்மிகுதியாற் போர்வையைக்கொடுத்த,

(கு - 4.) இனி, பேகன், பாரி, காரி, ஆய், அதிகன், நள்ளி, ஓரியென் னும் கடையெழுவன்ஸல்களும் இப்பொழுது இல்லை யென்பார், முதலிற் பேகனைக்கூறுகின்றார்: கவான், மலைப்பக்கமென்பதை, “விறல்வரைக்கவாஅன்,” “மாயோ னன்ன மால்வரைக் கவாஅன்”, கவானுயர் சோலையின் வாய்த்தனி யேவரக் கண்டனனே” என்பவற்றுலமுணர்க.

86. அரு திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்—பெறுதற்கரிய வலி யையுடைத்தாகிய வழவினையுடைய ஆவியர் குழியிற்பிறந்த பெரியமகன்,

(கு - 4.) பேகன், ஆவியர் குழியிற்பிறந்தவ னென்பது, “அதுமனை பரிசி லாலியர் கோவே” (புறநானூறு, கஹ) என்பதனுலும் வெளியா கின்றது.

87. † பெரு கல்காடன் பேகனும்— பெரிய மலைகாட்டையுடைய பேகனென்னும் வள்ளலும்,

* சிலப்பதிகாரம் நாடுகோண்காதை.

† சிலபிரதிகளில், பெருங்கடஞ்சென மூலத்தும் பெரிய கடஞ்சென உரையிலும் வேறுபாடுண்டு.

நல்கிய பெருமகஞ்சிய பேகனுமென்றுமிடக்க.

(ஆ - 4.) பேகன், குளிர் மிகுதியாற் கூவியதென்று மயிலுக்குப் போர் கைவொடுத்தமையும், அவன் மலைநாட்டை ஆண்டவனென்பதும் பின்னுள்ள வற்றூலும் விளங்கும்: “உடாஅ போரா வாகுத ஸ்ரிந்தும், படாஅ மஞ்சளுக் கீத்த வெங்கோ, கடாஅ யாளைக் கவிமான் பேகன்”, மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றஞ்சிப், படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்விசைக், கடாஅ யாளைக் கவிமான் பேக்”, “ஏர்ந்தண் சிலம்பி னிருநேங்கு களிமுழை, யருந்திறந் கடவுள் காக்கு முயர்சினமயப், பெருங்க னுடன் பேகன்”(புறநானுாறு, கசக, கசனி, கஞ்ச); “மூல்லைக்குத் தேரு மயிலுக்குப் போர்வையு, மெல்லைநீர் ஞாலத் திசை வின்கத் - தொல்லீ, இரவாம லீந்த விறைவர்போ னீயுங், கர வாம லீகை கடன்” என்பது புறப்போருள்வேண்பாமாலை, பாடாண்படலம், சு. இங்ஙனங் கொடுத்தல் கோடைமடமென்படும். இவனுடைய ஊர் நல்லூரென்பது. இவன்பெயர் வையாவிக்கோப்பெரும்பேகனெனவும் வழங்கும். தனக்கு உரியவளாகிய கண்ணகியென்பவளைத் துறந்ததனால் அவளை அங்கீரித்துக்கொள்ளும் வண்ணம் கபிலர் முதலிய புலவர்களால் இருந்துபாடப் பெற்றுன். இது, ‘கண்ணகிகாரணமாக வையாவிக்கோப் பெரும்பேகளைப் பரணர்பாடிய கைக்கிளைவகைப் பாடாண் பாட்டு’ (தோல். புறத்தினை. நடு - கு. நச்சினுர்க்கினியம்) என்பதனாலும் விளங்கும். இவனைப்பாடிய புலவர்கள்: பரணர், கபிலர், வன்பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றாகிழாரென் பார். இன்னுமூள்ள இவனுடைய வரலாற்றைப் புறநானுாறு, அச்சுப்புத்தகத் திலுள்ள, ‘வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன்’ என்னும் பெயராலுமுணர்க.

87 - 8. சுரும்பு உண நறு வீ உறைக்கும் நாகம் நெடுவழி—சுரும் புண்ணும்படிநறியழுத் தேனைத்துளிக்கும் சுரபுண்ணையையுடைத்தாகிய நெடிய வழியினின்ற,

(ஆ - 4.) இனி, பாரியென்னும் வள்ளலைக் கூறுவார். சுரும்பு - வண்டி,

89. சிறு வீ மூல்லைக்கு பெரு தேர் நல்கிய — சிறிய பூக்களையுடைய மூல்லைக்கொடி தடுத்தற்கு அது வேண்டிற்றுக்கருதிப் பெரிய தேவூக் கொடுத்த,

(ஆ - 4.) சிறவீமுல்லை, பெருந்தேர் என்பன முரண்தொடை.

90 - 91. பிறங்கு வெள் அருவி வீழும் சாரல் பறம்பிற் கோமான் பாரியும்—மிகுகின்ற வெள்ளிய அருவிகுதிக்கும் பக்கத்தனையுடைய பறம் பென்னும் மலைக்கரசனுகிய பாரியென்னும் வள்ளலும்,

(ஆ - 4.) பாரி, மூல்லைக்குத் தேர் கொடுத்ததையும், அவன் பறம் பென்னுமலைக்குத்தலைவனென்பதையும், “இவரே, பூச்தலை யருஅப் புளை கொடி மூல்லை, நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினுங், கறங்குமளி நெடுங்கோர் கொள்கெளைக் கொடுத்த, பரங்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி மகளீர்”, “இவரே,

ஷுருட னிரவலர்க் கருளித் தேருடன், மூல்லைக் கீத்த செல்லா நல்லிசைப், பற ம்பிற் கோமான் பாரி மகளிர்” (புறநானூறு, 200, 20க) என்பவற்றாலும், “மூல்லைக்குக் தேரும்” என்னும் வெண்பாவாலும் உணர்க; ஸ்ரீகந்தரமுர்த்தி நாயனாருளிச்செய்த, “கொடுக்கிலா தானைப் பாரியே யென்று கூறினால் கொடுப்பாரிலே” என்னும் திருப்புகலுவர்த் தேவாரத்தால் இவனுடைய வள் என்மை என்குபுலப்படும். இவன், முந்நாறார்களையுடைய பறம்புநாட்டை ஆண்டவன்; அந்த முந்நாறார்களையும் தன்னுடைய மற்றைப் பொருள்களை யும் பரிசிலர்க்குக் கொடுத்தோன், மிகக பராக்கிரமமுடையவன்; இவனை வெல்லக்கருதிய தமிழ்நாட்டுவேந்தர்மூவரும் போர்செய்து வெல்லவொன் னைமையின் வஞ்சித்து இவனைக்கொன்றனர்; இவனுடைய பிறவரலாறுகளைப் புறநானூறு அச்சுப்புத்தகத்துள்ள பாரியென்னும் பெயராலுணர்க.

91 - 3. கறங்கும் மணி வால் உளை புரவியோடு வையகம் ஈர நன் மொழி மருள இரவலர்க்கு ஈந்தகாரி (கடு) — ஒவிக்கும் மணியினையும் வெள் ளிய தலையாட்டத்தினையுடைய குதிரையோடேதனது நாட்டுமினையும், அரு ளினையுடைய நன்றாகிய மொழியினையும் ஏனையோர்கேட்டுவியக்கும்படி இரவலர்க்குக் கொடுத்த காரி,

ஈரங்க் மொழிமருளவென்றுமாறுக.

94-5. அழல் திகழ்ந்து இமைக்கும் அஞ்சவரு நெடுவேல் கழல் தொழு தட கை காரியும் — தன்னிடத்துறையுங் கொற்றவையுடைய கோபத்தின் மிகுதியினாலே தான் விளங்கும் அச்சங்தோன்றும் நெடியவேலினையும் உழலு க்கொழுமிழையணித் தெருமையையுடைய கையினையுடைய காரியென் னும்வள்ளலும்,

(கு - 4.) அழல்-கோபம். கொற்றவை - வீரமகள்; வீரலக்ஷ்மியென்றுங் கூறப்படுவள்; வீரத்தின் அதிதேவதையாதவின். வீரர்களுடைய தோள்களி ஹும் ஆயுதங்களிலும் இவள் இருப்பதாகச் சொல்லுவதுண்டு. தொழு - வீர வளை. இவன், வீரத்திற்சிறந்தவன்; பகைவர் பலரைவென்றுமிக்கபுகழ்பெற றவன்; மலையமான் திருமுடிக்காரியென்றும் மலையனென்றும் கூறப்படுவள்; இவன்குதிரைக்குக் காரியென்பதுபெயர்; ஓரியென்னும் வள்ளலைவென்ற வன். இவற்றை, பின்வரும், “காரிக் குதிரைக் காரியோடு மலைந்த, ஓரிக் குதிரை யோரியும்” என்பதற்கும், “காரி யூங்கு பேரமர்க் கடந்த, மாரி யீகை மறப்போர் மலையன்” என்பதற்குமுனர்க. இவனிருந்த இடம் திருக் கோவலூர்; இவனுடையமலை முன்னர்மலையென்று நால்களில் வழங்கும். இவனுடைய குழித்தலைவனுக்கு மலையமானென்பது பெயராதவின், இவனுண்ட காடு மலையமானுடென்று முதலிற் கூறப்பெற்றுப் பிற்காலத்து அது மலா டென்று மருவி வழங்குவதாயிற்று, அந்காடு கொடுந்தமிழ்நாடு பன்னி ரண்டான்றுள்ளது. இன்னுமுள்ள இவனுடையவரலாறுகளை, புறநானூற்று

அச்சுப்புத்தகத்தில், ‘மலையராண் திருமுடிக்காரி’ என்பதன்பின்னுள்ள வாக்கியங்களாலுணர்க.

95 - 7. [விழிகழ், நீல நாக நல்கிய கலிங்க, மாலமர் செல்வற் கமராந்தனன் கொடுத்த:] நாகம் நல்கிய நிழல் திகழ் நீலம் கலிங்கம் ஆல் அமர் செல்வற்கு அமர்ந்தனன் கொடுத்த ஆய் (கக) — பாம்பு ஈன்றுகொடுத்த ஒளி விளங்கும் நீலங்கூட்டுத்தையுடைய உடையினை ஆவின்கீழிருந்த இறைவனுக்கு நெஞ்சுபொருங்திக் கொடுத்தஆய்,

(கு - 4.) ஆவின்கீழிருந்த இறைவன் - சிவபெருமான்; “ஆவமர் செல், வன் புதல்வன் வரும்” (சிலப்பதிகாரம், குஞ்சக்குரலை) என்பதனாலுமுணர்க. இவ்வள்ளால் சிவபெருமானுக்கு ஆடைகொடுத்த சரித்திரம், வேறே எங்கும் காணப்பட்டிலது.

98 . 9. சாவங் தாங்கிய சாங்கு புலர் திணி தோள் ஆர்வம் நன்மொழி ஆயும்—வில்லையெடுத்த சங்தனம் பூசிப்புலரும் திண்ணிய தோளினையும் கேட்ட தோர்க்கு விருப்பத்தைச் செய்யும் நன்றாகிய சொல்லினையுமுடைய ஆயென் னும் வள்ளாலும்,

(கு - 4.) சாவங்தாங்கியதோளென்க. ‘ஆர்வங்மொழி’ என்பதையும் இதன்பொருளையும், “கேட்டார்ப் பினிக்குஞ் தகையவாய்க் கேளாரும், வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்” என்னுங் திருக்குதுவாலும் அதன்பொருளாலும் விளங்க உணர்க. ஆயென்னும் வள்ளால், உழுவித்துண்போர்வகையினன்; அரசராற் கொடுக்கப்படும் வேளென்னும் உரிமையையடங்தோன்; சிறங்தவீரன்; பொதியின்மலைத்தலைவன்; அம்மலையின் அருகேயுள்ள ஆய்துடியென்பது இலாலுடையணர்; ஆய் அண்டிரனென்றும் அண்டிரனென்றும் இவன் பெயர் தழங்கும். பாணர்க்கும் மற்ற இரவலர்க்கும் யானைகளையும் மற்றப்பொருள் களையும் யிருதியாகக்கொடுத்தவன்; சுரபுன்னைப்பூமாலையையுடையவன்; கொங்குநாட்டு அரசரோடு போர்செய்து அவர்களைவென்றான். சங்கப்புலவர்களில் இவனைப்பாடியவர்கள்: உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார், துறையூர் ஓடைகிழார், குட்டுவன்கீரானார்; இவர்களுள் இவன் இறங்தபின்பும் இருங்தோர்: துறையூர் ஓடைகிழாரொழிந்த மற்றையோர்.

99 - 101. மால் வாரா கமழ் பூ சாரல் கவினிய நெல்வி அமிழ்து விளை தீங்கனி * ஒளவைக்கு ஈந்த அதிகன் (காங்) — பெருமையையுடைய

* ஒளவை அதிகமானிடத்து நெல்விக்கனி பெற்றமையைப் பின்வரும் செய்யுளாலுமுணர்க: புறநானூறு, கக - “வலம்படு வாய்வா னேக்கி யொன் னார், களம்படக் கடந்த கழிகிறுத்த தடக்கை, யார்கலி நறவி னதிகர் தோ மான், போரடு திருவிற் பொலந்தா ரஞ்சி, பால்புளை பிறைதுதற் பொலின்த சென்னி, நீல மனிமிடற் றெருவன் போல, மன்னுக பெரும நீயே தொன் னிலைப், பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட, சிறியிலை நெல்வித் தீங்கனி குறியா, தாத னின்னகத் தடக்கிச், சாத னீங்க வெமக்கீத் தனையே.”

தீணை, பாடாண்டினை; துறை, வாழ்த்தியல். அதிகமானேமோள்க்கியை ஒளவையார் நோல்லிப்பாழம் பெற்றுப் பாடியது.

மலையிற் கமழும்புக்களையுடையபக்கமலையிலேநின்று அழகுபெற்ற கருநெல்லி யினானு அமிழ்தின்தன்மை தன்னிடத்தேயுண்டான இனிய பழத்தைத் தான் நுகர்ந்து உடம்புபெற்றே ஓளவைக்குக்கொடுத்த அதிகன்,

(கு - 4.) நெல்லிமரங்களுள் ஒருவகைநெல்லியின்களி அழுதமயமாய் விளங்கி, உண்டவர்களை அநேகவருடங்கள் வாழ்ந்திருக்கச்செய்யுமென்பதும் இதனாலேதான், அந்தக்கனியையுண்ட ஓளவையார் அநேகவருடங்கள் சீவி த்து வாழ்ந்திருந்தனரென்பதும் பண்டைவரலாறு. அழுதமயமான நெல்லிக்கனியுண்டென்பது, பூஞ்சில்லிபுத்தூரார் பாரதம், பழம்பொருந்துசருக்கத்தில், “அறுவரும்” என்னும் २२.३ செய்யுளில், “நிறைச்சவையமுதநெல்லியின்கனியும்” என்பதனாலும் அறியலாகும்; ‘இனிய கனிகளென்றது, ஓளவையுண்ட நெல்லிக்கனிபோல அமிழ்தாவனவற்றை’ (திருக்துறை: கா00, உரை) என்று பரிமேலழகரெழுதியதும் இங்கே அறிதற்பாலது; “பூங்கமலவாவிகுழ் புல்வேளுர்ப் பூதனையு, மாங்கு வருபெண்ணை யாற்றினையும் - ஈங்கே, மறப்பித்தாய் வாழுதிகா வன்கூற்றி ஞாகை, யறப்பித்தா யாமலகங்கத்து” என்னும் ஓளவையார் திருவாக்கும் இதனைப் புலப்படுத்துகின்றது, இது, தமிழ் நாவலர்ச்சரிதையிற்கண்டசெய்யுள்.

102 . 3. உரவு சினம் கனலும் ஒளி திகழ் நெடு வேல் அரவம் கடல் தானை அதிகனும்—தன்னிடத்துறையும் கொற்றவையது வலியினையுடைய சினம் சின்றெரியும் ஒளிவிளங்கும் நெடிய வேலினையும் ஆரவாரத்தையுடைய கடல்போலும் படையினையுமுடைய அதிகமானென்னும் வள்ளலும்,

(கு - 4.) உரவு வலி, இதிலுள்ள ‘உரவுச்சினங் கனலு மொளிதிகழ் நெடுவேல்’ என்பதனுரையும், மூன்றுள்ள (அடி, கூசை) “அழுறிகழ் திமைக்கு மஞ்சவரு நெடுவேல்” என்றதனுரையும் ஒத்துள்ளன.

103 . 5. கரவாது நட்டோர் உவப்பர நடைப் பரிகாரம் முட்டாது கொடுத்த கள்ளியும் (கா01)—தன்மனத்து நிகழ்கின்றனவற்றை மறையாதுகூறி நட்புச்செய்தோர் மனமகிழும்படி அவர்கள் இல்லறம் நடத்துதற்கு வேண்டும்பொருள்களை காட்டோறும் கொடுத்தங்களியும்,

(கு - 4.) கரவாது - ஒளியாமல். நடை - இல்லற ஒழுக்கம். முட்டாமல் - தட்டில்லாமல்.

105 . 7. முனை விளங்கு தடக்கை துளி மழை பொழியும் வளி துஞ்ச நெடு கோடு நளி மலைநாடன் நள்ளியும்—பகைப்புலத்தே கொலைத் தொழிலால் விளங்கும் பெருமையையுடைய கையினையுடைய துளியையுடையமழை பருவம்பொய்யாதுபெய்யும் உயர்ச்சியாற் காற்றுத்தங்கும் நெடிய சிகரங்களையுடைய செறிந்த மலைநாட்டையுடையஞ்சிய நள்ளியென்றும் வள்ளலும்,

(கு - 4.) முனை - போர்க்களம், தட - பெருமை, மழைபொழியுமலை நாடென்க. நளி - செறிவு, நள்ளியென்பவன், கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன். தோட்டியென்னுமலைக்கும் அதனைச்சார்ந்தநாட்டிற்கும் காட்டு நாட்டிற்கும் தலைவன். இவனைப்பாடிய புலவர்கள்: வன்பரணர், பெருந்தலைச் சாத்தனைர். இவனுடைய குணவிசேடங்கள், புறானாற்றின், கஷதி - ம் செய்யுள் முதலியவற்றுள்ளினங்கும். இவன்பெயர், கண்டிற்கோப்பெருங்களி, கண்ணரக்கோப்பெருங்களியெனவும் காணப்படுகின்றது.

107 - 9. நளி சினை நறு போது கஞ்சிய நாகு முதிர் நாகத்து குறும் பொறை நண்ணுடு கோடியர்க்கு ஈந்த ஓரி (ககக) — செறிந்த கொம்புகளிட த்தே நறிய பூக்கண்ணருங்கின இளமையையுடைய முதிர்ந்த சரபுன்னைய யும், குறிய மலைகளையுமுடைய நன்றாகிய நாடுகளைக் கூத்தாடுவோர்க்குக் கொடுத்த ஓரி,

(கு - 4.) நறுமை போது; நறிய - நல்லமணமுள்ள. சரபுன்னை - ஒரு வகைப்புன்னைமரம். பொறை - மலை.

110 - 111. காரி குதிரை காரியொடு மலைந்த ஓரி குதிரை ஓரியும்— காரியென்னும் பெய்காயுடைத்தாகிய குதிரையையுடைய காரியென்னும் பெய்காயுடையவனுடனே போர்செய்த ஓரியென்னும் பெய்காயுடைத்தாகிய குதிரையையுடைய ஓரியென்னும் வள்ளலும்,

காரி கரியகுதிரையென்றும், ஓரி பிடரிமயிரென்றும் கூறுவாருமூளர்.

(கு - 4.) கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவனுகிய இவன், கொல்லிமலைக் கும் அதைச்சார்ந்தநாட்டிற்கும் தலைவன். இவன்பெயர் ஆதனேரியெனவும், வல்விலோரியெனவும்வழங்கும். இவனைப்பாடியபுலவர்கள்: வன்பரணர், கடைதின்யானையார். இவனுடைய குணவிசேடங்கள், புறானாறு, கடுகி, கடுகு - ம் பாடல்களால்வினங்கும்.

111-3. [எனவாங், கெழுசமங் கடந்த வெழுவுறழ் தினிதோ, எழுவர் பூண்ட வீகைச் செந்துகம்:]

என எழுவர் ஆங்கு பூண்ட ஈகை செந்துகம்—என்றுசொல்லப்பட்ட எழுவரும் அக்காலத்தே மேற்கொண்ட கொடையைகிய செவ்விய பாரத்தை,

எழுசமம் கடந்த எழு உறழ் தினி தோள் எழுவர்—தம்மேலே வருகின்ற போர்களைக்கடந்த கணையத்தோடு மாறுபடுகின்ற தினித்த தோளினை யுடைய எழுவர்,

(கு - 4.) இந்த எழுவள்ளல்களின்வரலாறுகள், “முரசகடிப் பிகுப்ப வும் வால்வளை துவைப்பவு, மரசடன்பொருத வண்ண னெடுவளைக், கறங்கு வெள் ளருவி கல்லைத் தொழுகும், பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமி சைக், கொல்லி யாண்ட வல்வி லோரியுங், காரி ழூர்து பேரமர்க் கடந்த,

மர்ரி யீகை மறப்போர் மலையனு, மூரா தெந்திய குதிலாக் கூர்வேற், கூவி னங் கண்ணீக் கொடும்பூ ஜெழினியும், ஈர்ந்தண் சிலம்பி னிருங்கு னளி மூழை, யருந்திறந் கடவுள் காக்கு முயர்சிமையப், பெருங்க ஞடன் பேசனுங் திருந்துமொழி, மோசி பாடிய வாடு மார்வமுற், உள்ளி வருங் ருலைவு நனிதீரத், தள்ளா தீயுங் தலைகால் வண்மைக், கொள்ளா ரோட்டிய னள்ளியு மென வாங், கெழுவா" (புறநானூறு, கடுச) என்பதனாலும் புறநானூற்று அச்சுப் புத்தகத்துள்ள பாடப்பட்டோர்வரலாற்றாலும் விளங்கும். நுகம் - பாரம். கலையம் - யானையைத்தடிக்குமரம்.

114 - 126. [விரிகடல் வேவி வியலகம் விளங்க, வொருதான் ரூங்கிய வரனுடை நோன்று, ஷறுவீ நாகமு மகிலு மாரமுந், துறையாடு மகளிர்க் குத் தோட்டுனை யாகிய, பொருபுன றரூஉம் போக்கரு மரபிற், ரெஞ்சமா விலங்கைக் கருவொடு பெயரிய, நன்மா விலங்கை மன்ன ருள்ளும், மறுவி ன்றி விளங்கிய வடிவில் வாய்வா, ஞறுபுவித் துப்பி னேவியர் பெருமகன், களிற்றுத் தமும்பிருந்த கழற்யங்கு திருந்தடிப், பிடிக்கணஞ் சிதறும் பெயன் மழுத் தடக்கைப், பல்வியக் கோடியர் புரவலன் பேரிசை, நல்லியக் கோடுனை நயந்த கொள்கையொடு:]

விரி கடல் வேவி வியலகம் விளங்க ஒரு தான் தாங்கிய நல்லியக்கோடுனை நயந்தனிர்செவின் (உச்ச) — பரந்த கடலாகிய வேவியையுடைய உலக மெல்லாம் விளங்கும்படி ஒருவனுகிய தானே பொறுத்த நல்லியக்கோடுனை விரும்பிச் செல்வின்,

மறு இன்றி விளங்கிய உரன் உடை நோன் தாள் வடு இல் வாய் வாள் உறுபுவி துப்பின் ஓவியர்பெருமகன்—குற்றமின்றி விளங்கிய அறிவையுடை த்தாகிய வலியையுடைய முயற்சியினையும் பகைவர்முகத்தினும் மார்பினும் வெட்டின வாய்த்தவாளையும் மிக்க புலிபோலும் வலியினையுமுடைய ஓவிய ருடைய குழியிலுள்ளோன்,

நறுவீ நாகமும் அகிலும் ஆரமும் துறை ஆடும் மகளிர்க்கு தோட்டுனை ஆகிய பொரு புனல் தரூஉம் இலங்கை—நறிய பூக்களையுடைய சுரபுன்னை யையும் அகிலையும் சந்தனத்தையும் குளிக்குந்துறையிலே புனலாடுமகளிருடைய தோள்களுக்குத் தெப்பமாகக் கணாயைக்குத்துகின்ற நீர்தருமிலங்கை,

கருவொடு பேர்க்கரு மரபின் இலங்கை-கருப்பதித்த முகூர்த்தத்தாலே ஒருவராலும் அழித்தற்கரிய முறைமையினையுடைய இலங்கை,

தொன்மா இலங்கைப் பெயரிய னன் மா இலங்கை—பழையதாகிய பெருமையினையுடைய இலங்கையினது பெய்காப்பெற்ற னன்றுகிய பெருமையை யுடைய இலங்கை,

மன்னருள்ளும் ஓவியர் பெருமகள்—அவ்விலங்கைக்குரிய அரசர் பல ருள்ளும் ஓவியர்குழியிற் பிறங்தோன்,

களிறு தழும்பு இருந்த சமூல் தயங்கு திருந்துஅடி — யானையைச்செ
லுத்துதலாலுளதாகிய தழும்புகிடந்த வீரக்சமூல் கிடந்தசையும் பிறக்கிடாத
அடியினையும்,

பிழக்கணம் சிதறும் கை—பிழத்திரளைப் பலர்க்குங் கொடுக்குங்கை,

பெயல் மழை தடக்கை — பெய்தற்கெழுமிலையுடைய மழைபோன்ற
பயணையுடைய பெரியகையினையுமுடைய,

பல்வியம் கோடியர் புரவலன்—பல வாச்சியங்களையுடைய குத்தரைப்
புரத்தலை வல்லவன்,

பேர் இசை கல்வியக்கோட்டைனையங்க கொள்கையொடு—பெரியபுகழை
யுடைய நல்லியக்கோட்டைனைக் காண்டற்குவிரும்பிய கோட்பாட்டுடனே,

பெருமகன் புரவலனுகிய நல்லியக்கோட்டைனைமுடிக்க.

(கு - 4.) முகத்திலும் மார்பிலும் ஆயுதங்களாலுண்டாகும் புண்களை
'விழுப்புண்' என்பர்; 'விழுப்புண் படாதா ளெல்லாம்' என்னுந்திருக்குற
ளாலுமுணர்க. கருப்பதித்தமுகர்த்தமென்றது, இங்கரம் அமைத்தற்கு
அஸ்திவாரஞ்செய்தகாலத்தை, தொன்மாவிலங்கை. இராவணன் இராச
தானீயாகிய இலங்காகரம். இப்பாட்டுடைத்தலைவன் நகரம் மாவிலங்கை
யெனவும் வழங்கும்; "பெருமா விலங்கைத் தலைவன் சீறியா, மீல்லோர்
சொன்மலை நல்லியக்கோட்டைனை" (புறநானாறு, கங்கை) என்பதனாலுமுணர்க.
பிறக்கிடாத - பின்னிடாத. பிழக்கணம் - பெண்யானைக்கூட்டம்.

127. தாங்கரு மரபின் தன்னும்-பிறராற் பொறுத்தற்கரிய குடிப்பிறங்
தோர்க்குரிய முறைமைகளையுடைய தன்னையும்,

(கு - 4.) மரபு - முறைமை.

127 - 8. தந்தை வான் பொரு நெடு வரை வளனும் பாடி— அவன்றங்
தையுடைய தேவருலகத்தைத்தின்டும் நெடிய மலையிற் செல்வத்தையும்பாடி,

(கு - 4.) தந்தையின்வரையென்க.

129. முன் நாள் சென்றனமாக—நாலுபத்துநாளைக்குமுன்னே போ
னேமாக,

இந்நாள்—இற்றைநாள்,

(கு - 4.) நாலுபத்துநாள் - சிலநாள்.

130. திறவா கண்ண சாய் செவி குருளை—விழியாத கண்ணையுடைய
வாகிய வளைந்த செவியினையுடையகுட்டி,

* "நாயே பன்றி புலிமுய னுன்கு, மாடுங் காலைக் குருளை யென்ப."

(கு - 4.) பிறக்க சிலநாள்வளையில் நாய்க்குட்டியின் கண்கள் மூடப்
பட்டிருக்கும்.

* தொல்காப்பியம், பொருளத்திகாரம், மரபியல், ஆ.

131. கறவா பால் மூலை கவர்தல் நோனுது— பிறராற் கறக்கப்படாத பாலினையுடைய மூலையையுண்ணுதலைத் தன்பசிமிகுதியாற் பொறுத்த வாற்றுத்,

(கு - 4.) குருளையானது கவர்தலே.

132, புனிற நாய் குஸாக்கும் புல்லென் அட்டில்—ஏன்று அனிமையை யுடைய நாய் கூப்பிடும் பொலிவழிந்த அடுக்களையில்,

(கு - 4.) அடுக்களை - சமையற்கட்டு.

133. காழ் சோர் அட்டில் (கங்கு) — கழிகள் ஆக்கையற்று விழுகின்ற அட்டில்,

முது சுவர் கணம் சிதல் அரித்த அட்டில் (கங்கு) — பழைய சுவரிடத் தெழுங்த திரண்ட கறையான் தின்ற அட்டில்,

|| (கு - 4.) ஆக்கை - கழிகளைக்கட்டும் கயிறுமுதலியன.

134. [பூழி பூத்த புழந்கா ளாம்பி:] பூழி புழல் காளாம்பி பூத்த அட்டில்—(கங்கு) கணைந்தபுழுதி உட்பொய்யாகிய காளாளைப் பூத்த அட்டில்,

(கு - 4.) காளான்பூத்த அட்டிலென்றதனால், மிக்கவறுமையைப் புலப் படுத்தினார்; “ஆடுங்கி மறந்த சேஷை ரடிப்பில், ஆம்பி பூப்ப” என்றார் பேருந்தலைச்சாந்தனாகும்; (புறநாளூறு, கங்கு)

135 - 6. [ஒல்குபசி யுமந்த வொடுங்குதுண் மருங்குல், வளைக்கைக் கிளைமகள்:] ஒடுங்கு பசி உமந்த ஒல்கு நுண்மருங்குல் வளை கை கிளை மகள்— ஒடுங்குதற்குக் காரணமான பசியாலே வருந்திய நுடங்கும் நுண்ணிய இடையினையும் வளையலையனிந்த கையினையுடைய கிளைவானுடைய மகள்,

(கு - 4.) கிளைவான்-கிளையென்னும்பறையைக்கொட்டுவோன். மகள் என்றது அவன் மனைவியை, “ஙினக்கிவான் மகனுத் தோன்றிய தூஉம், மனக்கினி யாற்குஞ் மகளாய தூஉம், பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவால்” (மணிமேகலை, உக - வதுகாத, உக - ஈக.) என்பதனாலுமுணர்க.

136 - 7. வள் உகர் குறைத்த குப்பை வேளை உப்பிலி வெந்ததை— பெரிய உகிராற்கிள்ளின குப்பையினின்ற வேளை உப்பின்றுய் அட்டிலிலே வெந்தவதனை,

138 - 9. மடவோர் காட்சி காணி கடை அடைத்து இரு பேர் ஒக்க லொடு ஒருங்கு உடன் மிசையும்— வறுமையுறுதலும் இயல்பென்றறியாது புறங்கறவோர் காண்டற்கு காணித் தலைவாசலையடைத்து மிழியாற் கரிய பெரிய சுற்றத்தோடே கூடவிருக்கு அடையத்தின்னும்,

140. அழி பசி வருத்தம் வீடு— அறிவுமுதலியன அழிதற்குக் காரணமான பசியாலுள்ளாகிய வருத்தங்கள் விட்டுப் போம்படி,

(கு . 4.) பசி அறிவுமுதலியவற்றை அழிக்குமென்றது, “தொல்லவுக் தோலுங் கெடுக்குங் தொகையாக, நலகுர வென்னு நசை” (திருக்குறள், காஷங்) எனவும், “குஞ்சிப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும், பிடித்த கல் விப் பெரும்புணை விடே, நாணனி களையு மாணைழில் சிதைக்கும், ... பசிப் பினி யென்னும் பாவி” (மணிமேகலை, கக-வது காதை, எசு-அ0) எனவும், “மாணங் குலங்கல்வி வண்மை யறிவுடையை, தானங் தவமுயர்ச்சி தாளாண் மை...பத்தும், பசிவங் திடப்பறந்து போம்” (கல்வழி) எனவும் வருவனவற்றுல் உணரப்படும்.

140 - 143. பொழி கவுள் தறுகண் பூட்டை மணி தயங்கும் மருங்கின் சிறுகண் யானையொடு பெரு தேர் யெதி யாம் அவண்ணின் றும் வருதும்—மதம் வீழ்கின்ற கதுப்பினையும் கடுகக் கொல்லுதலாகிய மேற்கோளினையும் மணி யசையும் பக்கத்தினையும் சிறியகண்ணையுமுடைய யானையுடனே பெரியதே கொயும் பெற்று யாம் அவணிடத்துங்கின்றும் வாராங்கின்றேம்,

இது நிகழ்காலத்து வருதல், * “உம்மொடு வருங்கடதற்” என்டுழிக் கூறினும்.

(கு . 4.) கதுப்பு - கன்னம். மேற்கோள் - கொள்கை. அவனென்றது, நல்லியக்கோடனை. வருதுமென்றது, பாணன் தன்சுற்றத்தாலையுமளப்படுத்திக்கூறியது. ‘இது’ என்றது, தூம் விகுதியை; அது நிகழ்காலத்து வருமென்று இந்நால் உடையாசிரியர் கூறியது: ‘இக்கடதறக்கள் முதனிலையை அடுத்துவருங்கால் இறப்பும், ஈற்றினை அடுத்துவருங்கால் எதிர் வும் உணர்த்தும்; இனி இவற்றுள், சிறுபான்மை நிகழ்காலம் உணர்த்துவனவுமள்; அது, “சிறுகண்யானையொடு...வருதும்” எனவரும்’ என்பது; (தொல்காப்பியம், வினை, இ - ம் சூத்திரம், நச்சினார்க்கினியருங்கா.)

143 - 5. நீயிரும் நயங்கு இவன் இருந்த இரு பேர் ஒக்கல் செம்மல் உள்ளமொடு செல்குவிராயின்— நீங்களும் மூவேந்தர்பாற்பெறும் பரிசிலை விரும்பி இவ்விடத்திருந்த வறுமையாற் கரியவாகிய பெரிய சுற்றத்தினது தலை மையையுடைத்தாகிய கெஞ்சுடனே அவணிடத்தே போலீராயின்,

(கு . 4.) மூவேந்தர் - சேர்சோழபாண்டியர். இனி நல்லியக்கோடனது எயிற்பட்டினம் கூறவார் அதனையுடைய நெய்தனிலச் சிறப்புக்கூறுகின்றார்.

146 - 150. [அலைஞர்த் தாழை யன்னம் பூப்பவுங், தலைநாட் செருந்தி தமனிய மருட்டவுங், கடுஞ்குன் முண்டகங் கதிர்மணி கழா அலவு, கெடுங் காற் புன்னை நித்திலம் வைப்பவுங், கானல் வெண்மணல் கடலுலாய் நிமிர்தர:]

கடல் உலாய் நிமிர்தர அலைஞர் கானல் வெண்மணல்—கடல்பரந்து ஏற்றிப்பொருதலாலே அலையும்கீரடியுடைய கரையில் வெள்ளீய மணவிடத்து நின்ற,

* தொல்காப்பியம், சொல்லக்கொரம், வினையியல், இ.

தரமூ அன்னம் பூப்பவும்— தாஸூ அன்னம்போலப் பூக்கையினுலும்,
தலை நாள் செருங்கி தமனியம் மருட்டவும்— இளவேணிற்காலம் தொட
ங்குகின்றாளிலே செருங்கி தன்னைக்கண்டாளாப் பொன்னன்று மருளப்
பண்ணுகையினுலும்,

கடு குல் முண்டகம் கதிர் மளிகி கழாஅலவும்— முதற்குலையுடைய கழி
முள்ளி ஒளியையுடைய நீலமணிபோலப் பூக்கையினுலும்,
கன்னியாய்நின்ற அரும்புதலிற் கடுஞ்குல்.
கழாஅல— கழற்ற,

நெடு கால் புன்னை நித்திலம் வைப்பவும்— நெடிய தாளினையுடைய
புன்னை நித்திலம்போல அரும்புகையினுலும்,

(கு - பு.) செருங்கி - ஒருவகைகமரம்; அதன்பூ பொன்னிறமுடையது;
“செருங்கி பொன் சொரிதருங் திருநெல்வேலியுறை செல்வர்தாமே” என்பது,
தேவாரம். கழிமுள்ளி - கடற்கணாக்கண் தோன்றுவதோர்செழி. நித்திலம் - முத்து.

151. பாடல் சான்ற நெய்தல் நெடுவழி பட்டினம் (குநு) — புகழ்தலைமந்த நெய்தனிலத்து நெடியவழியிற் பட்டினம்,

152. மணிநீர் வைப்பு பட்டினம் (குநு) — நீலமணிபோலும் கழிகுழந்தனர்களையுடைய பட்டினம்,

மதிலோடு பெயரிய பட்டினம் (குநு) — மதிலோடே பெயர் பெற்ற பட்டினம்,

என்றது எயிற்பட்டின மென்றதாம்.

(கு - பு.) வைப்பு - ஊர்; மதில், எயிலென்பன ஒரு பொருளன. பட்டினம் - கடற்கணாழுர்.

153. பணி நீர் படுவின் பட்டினம் படரின் — குளிர்ச்சியையுடைய நீலையுடைய குளங்களையுடைத்தாகிய எயிற்பட்டினத்தே செல்வீராயின்,
படி . மடுவுமாம்.

(கு - பு.) படி - குளம்; மடி, ஆற்றிலுண்டாவது.

154. ஓங்கு சிலை ஒட்டகம் துயில் மழந்தன்ன— உயர்ந்த தன்மையை யுடைய ஒட்டகம் உறக்கத்தே கிடந்தாலொத்த,

(கு - பு.) ஒட்டகம்-ஒட்டகை; இஃது அலைக்கு ஒவமம். துயில்மழுதல் - தூங்குதல்.

155. வீங்கு திளா கொணர்த விளா மர விறகின்— மிகுகின்ற திளா கொண்டுவந்த மணத்தையுடைய அகிலாகிய விறகாலே,

(கு - பு.) ‘விளாமரம்’ என்றமையின், அகிலாயிற்ற; விளா.வாசனை.

156. கரு புகை செங்தி மாட்டி— கரிய புகையையுடைய சிவஞ்ச செ
ருப்பை எரித்து,

(கு - 4.) கருமை, செம்மையென்பன, மூரண்.

156 - 8. பெரு தோன் மதி ஏக்கறூஉம் மாசு அறு திரு முகத்து நுதி
வேல் நோக்கின் நுளைமகள் அரித்த— பெரிய தோளினையும் மதி இத்தன்மை
பெற்றிலேமேயென்று விரும்புதற்குக் காரணமான மறு அறுகின்ற அமைதி
யினையுடைய முகத்தினையும் முனையினையுடைத்தாகிய வேல்போலும் பார்
வையினையுமுடைய நுளைச்சாதியிற்பிறந்தமகள் அரிக்கப்பட்ட,

(கு - 4.) “கடைக்க ணேக்கற” என்பது, சிந்தாமணி, (கனக. சூக).
நுளைச்சாதியிற் பிறந்தவர், நுளையன், நுளைத்தியெனவழங்கப்படுவர். அரிக்கப்
படுதலால், கள், அரியலெனவழங்கும்.

159. பழம்படு தேறல் பரதவர் மடுப்ப — பழதாகிய களிப்புமிகு
கின்ற கட்டெளிவைப் பரதவர் எடுத்துவந்து வாயிடத்தே வைக்க,

(கு - 4.) பழமைபடு. பரதவர் - கடற்கணமாக்கள்.

160 - 161. கிளை மலர் படப்பை கிடங்கில் கோமான் தனை அவிழ் தெரி
யல் தகையோன் பாடி—கொத்திலெழுந்த பூக்களையுடையவாகிய தோட்டங்
களையுடைய கிடங்கிலென்னும் ஊர்க்கு அரசனுகிய அரும்புநெகிழுந்த மாலை
யினையுடைய அதையுடையோனைப் பாடி,

(கு - 4.) கிடங்கில், கிடங்காலென வழங்குகின்றது.

162. அறல் குழல் பாணி தூங்கியவரோடு—தாளவறுதியையுடைய
அழலோசையின் தாளத்திற்கொப்ப ஆடன மகளிரோடே,

(கு - 4.) அறல் - அறுதல். தூங்கல் - ஆடுதல்.

163. வறல் குழல் சூட்டின்— உலர்தலையுடைய குழன்மீனைச் சட்ட
தனேடே,

வயின் வயின் பெறுகுவிர— மீனதோறும் மீனதோறும் பெறுகுவிர;

(கு - 4.) குழன்மீன் - ஒருவகைமீன்.

பட்டினம் படரிந்(குஞ) கிடங்கிறகோமானுகிய (கசு0) தகையோனைப்
பாடி (கசுக) ஆடனமகளிரோடே (கசு2) நீங்களும் சூட்டோடே (கசுங்)
தேறலைப் பரதவர்மடுப்ப (குஞ) அவற்றை வயின்வயிற் பெறுகுவிரன
முடிக்க.

(கு - 4. இனி அவனுடைய வேலூர் கூறவார், மூல்லையும் குறிஞ்சியும்
வலந்த இடத்தே அஃதுண்மையின், அங்கிலங்களின் சிறப்பை முறையே
பாராட்டுகின்றூர்.

164. பை நனை அவரை பவழம் கோப்பவும்— பசுத்த அரும்புகளை
“புடைய அவரை பலழம்போலப் பூக்களை முறையே தொடாங்கவும்,

(கு - 4.) “பனிப்புத விவர்ச்ச பைங்கொடி யவரைக், கிளிவா யொப்பி னெளிவிடு பண்மலர்” என்பது, துறுந்தோகை. தொடாநிற்க - தொடுக்க,

165. கரு நனை காயா கணம் மயில் அவிழவும்— கரிய அரும்பினை யுடைய காயாக்கள் திரண்ட மயிலின் கழுத்துப்போலப் பூவாநிற்கவும்,

(கு - 4.) காயா - ஒருவகைமரம்; “புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெரு ஞ்சினை, மென்மயி வெருத்திற் ரேன்றும்” (துறுந்தோகை); “செறியிலைக் காயா வஞ்சன மலர்” (மூல்லைப்பாட்டு) “கலவ மாமயி வெருத்திற் கழுமல ரவிழ்ந்தன காயா” (சிந்தாமணி. கனக. 2.)

166. கொழு கொடி முசண்டை கொட்டம் கொள்ளவும்—கொழு விய கொடியினையுடைய முசண்டை கொட்டம்போலும் பூவைத் தன்னிடத் தே கொள்ளாநிற்கவும்,

கொட்டை - நூற்கிண்ற கொட்டையுமாம்.

(கு - 4.) முசண்டை - முசட்டைக்கொடி. | கொட்டம் - பனங்குருத் தாற் செய்விக்கப்படும் சிறியபெட்டி; “அகவிரு விசம்பினுஅல் போல, வாலி தின் விரிந்த புன்கொடி முசண்டை” (மலைபடுகோடு, கணக். 100.)

167. செழு குலை காந்தள் கைவிரல் பூப்பவும்—வளவிய குலையினையுடைய காந்தள் கைவிரல்போலப் பூவாநிற்கவும்,

(கு - 4.) “கோடற் குவிமுகை யங்கை யவீழி” என்பது, மூல்லைப்பாட்டு, கூடு.

168. கொல்லை நெடு வழி கோபம் ஊரவும்—கொல்லையிடத்து நெழிய வழிகளிலே இந்திரகோபம் ஊராநிற்கவும்,

(கு - 4.) இந்திரகோபம் - பட்டுப்பூச்சி.

இச் செயவெனச்சமெல்லாம், எண்டு நிகழ்கால முனர்த்தியே நின்றன; ‘ஞாயிறுபட வந்தான்’ என்றாற்போல.

169. மூல்லை சான்ற மூல்லை அம் புறவின்—இவைகாலமுனர்த்தி இங்கணம் நிகழ்த்தாசிற்கவும் கணவன் கூறிய சொற்பிழூயாது இல்லிருந்து சல்லறஞ்செய்து ஆற்றியிருந்த தன்மையமைந்த மூல்லைக்கொடிபடர்ந்த அழிசினையுடைய காட்டிடத்து.

இது, *“மாயோன் மேய்” என்னும் குத்திரத்தானுணர்க.

(கு - 4.) ‘இவை’ என்றது, அவரைமுதலீயவற்றை; அவை கார்காலத் திற்சூத்தற்குரியன. கணவன் பிரிந்தவிடத்து மனைவி தனித்திருந்து ஆற்றி யிருத்தற்குரிய இடம் மூல்லையென்பர்; ‘மூல்லை’ என்பதற்கு இங்கே பொருள் செய்திருத்தல்போல, “மூல்லை சான்ற புறவனிந்து” (மதுராகாஞ்சி. 2.அடு)

* தொல்காப்பியம், பொருளாத்தகாரம், அகத்துணையியல், ஞ

என்றவிடத்தும் இப்படியே பொருள் செய்திருக்கின்றனர். “மாயோன் மேய காடுறையுலகமும்” என்றதனால், காடு மூல்லையாதல் பெறப்படும். இதுகாறும் மூல்லை நிலம் கூறப்பட்டது. இனிக் குறிஞ்சிநிலம் கூறப்படும்.

170 - 171. விடர் கால் அருவி வியன் மலை மூழ்கி சுடர் கால்மாறிய செவ்வி சோக்கி—மூழைஞ்சுகளிலே குதிக்கும் அருவியினையுடைய பெரிய அத்தகிரியிலே ஞாயிறுமறைந்து அவன்கிரணங்கள்போன அந்திக்காலத்தைப் பார்த்து,

(கு - பு.) மூழைஞ்சு - குகை. அத்தகிரி - அஸ்தமயகிரி.

172 - 3. [திறல்வேனுதியிற் பூத்த கேணி, விறல்வேல் வென்றி வேலூ ரெய்தின்:] திறல் வேல் நுதியின் கேணி பூத்த விறல் வேல் வென்றி வேலூர் எய்தின்—முருகன்கையில் வலியினையுடைத்தாகிய வேலினுதிபோலக் கேணி பூக்கப்பட்ட வெற்றியையுடைய வேலாலே வெற்றியையுடைய வேலூரைச் சேரின்,

என்றது: நல்லியக்கோடன் தன்பகையிகுதிக்குஅஞ்சி முருகனைவழி பட்டவழி அவன் இக்கேணியிற்பூவைவாங்கிப் பகைவரை ஏறியென்ற கன விற்கூறி அதிற்புவைத் தன்வேலாக சிருமித்ததோர் கநைகூறிற்று. இதனுடே வேலூரென்று பெயராயிற்று,

(கு - பு.) செவ்விசோக்கி எய்தினென்க.

174. உறு வெயிற்கு உலைஇய உருப்பு அவிர் குரம்பை— மிகுகின்ற வெயிலுக்கு உள்ளுறைகின்றோர் வருங்தப்பட்ட வெப்பம் விளங்குகின்ற குழவிலிருக்கின்ற,

(கு - பு.) உலைஇய குரம்பை; குரம்பை-குழசை.

175. எயிற்றியர் அட்ட இன் புளி வெஞ்சோறு — எயினக்குலத்தின் மகளிராலே அடப்பட்ட இனிய புளிங்கறியிடப்பட்ட வெவ்விசோற்றை,

புளி - தித்திப்புமாம்.

(கு - பு.) எயிற்றியர் - எயினச்சாதி மகளிர்.

176. தேமா மேனி சிலவைன் ஆயமொடு— தேமாவின் தளிர்போலும் மேனியையும் சிலவாகிய வளையினையுமுடைய நும்மகளிருடைய திரஞ்சுடனே,

177. ஆமான் சூட்டின்— ஆமானினது சூட்டிறைச்சியை யுடைய,
அமைவரப் பெறுகுவிர—பசிகெடப் பெறுகுவிர.

வேலூரெய்தின் (களங்), சூட்டினையுடைய (கள) சோற்றை (களு) ஆயத்தோடே (களக்) அமைவரப் பெறுகுவிரனமுடிக்க.

மூல்லையும் குறிஞ்சியும் சேர்ந்திருத்தலிற் சேரக்கூறினார், இரண்டுங்கூடி யல்லது பாலைத்தன்மை பிறவாஸமயின்.

(கு - 4.) ஆமன் - காட்டுப்பசு. குட்டிறைச்சி - சுடுதலையுடையமாம் ஸம். அமைவர - நிறைய. இந்த இரண்டிலிலும் கூடியவிடத்துப் பாலைத் தன்மை உண்டாமென்பதை, “மூல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் ரீரிஞ்சு, நல்வியல் பிழுஞ்சு எடுங்குதுய ரூறுத்துப், பாலை யென்பதோர் பழவங் கொள் ஞம்” (சீலப்பத்திகாரம், காடுகாண். சுசு - சு) என்பதனாலுணர்க. ‘இரண்டுங்கூடியல்லது’ என்னும் வாக்கியம், இரண்டிலிலிலும்கூடிய இடமுண்டிடன் பதைப் புலப்படுத்தவந்தது. இனி அவனுடைய ஆழர் கூறுவார், முதலிலே அதனையுடைய மருதங்கிறப்புக்கூறுகின்றார்.

178 - 9. [நறும்பூங் கோதை தொடுத்த நாட்சினைக், குறுங்காற் காஞ்சிக் கொம்ப ரேநி:] நாள் கோதை தொடுத்த நறுபூ சினை குறு கால் காஞ்சிக் கொம்பர் ஏறி—நாட்காலத்தே மாலைகட்டினாற்போல இடையரூமல் தொடுத்த நறிய பூக்களையுடைய சிறிய கொம்புகளையும் குறிய தாளினையுமுடைய காஞ்சிமரத்தின் பெரியகொம்பரிலேயேறி,

(கு - 4.) நாட்காலம் - விடியற்காலம்.

180. நிலை அரு குட்டம் சோக்கி நெடிது இருந்து—ஒருகாலத்தும் கிலைப்படுதல் அரிதாகிய ஆழத்திற்றிரிகின்ற மீன்களை எடுக்குங் காலத்தைக் கருதி நெடும்பொழுதிருந்து,

(கு - 4.) குட்டம் - பள்ளம்.

181 - 2. புலவு கயல் எடுத்த பொன் வாய் மணி சிரல் வள் உகிர்க்கிழி த்த வடு ஆழ் பாசடை—புலானுற்றத்தையுடைய கயலை முழுகியெடுத்த பொன்னிறம்போலும் வாயையுடைய நீலமணிபோன்ற சிச்சிலியினது பெரிய உகிர்க்கிழித்த வடுவழுக்கின பசிய இலையினையுடைய,

(கு - 4.) சிச்சிலி - மீன்கொத்துக்குருவி. உகிர் - நகம்.

183. மூள் அரை தாமஸா முகிழ் விரி நாட்போது—மூள்ளையுடைத்தாகிய தண்டினையுடைய வெண்டாமஸையினது அரும்புவிரிந்த நாட்காலத்திற் பூவை,

184. கொங்கு கவர் நீலம் செங்கண் சேவல்—தேனைதுகர்கின்ற நீல கிறத்தினையும் சிவங்க கண்ணினையுமுடைய வண்டெடாழுங்கு,

பூவைத் தேனையென்றது, * “தெள்ளிது” என்றதனான்முடிக்க.

185. மதி சேர் அரவின் மான தோன்றும்—திங்களைச் சேர்கின்ற கரும்பாம்பையொப்பத் தோன்றும்,

(கு - 4.) கரும்பாம்பு - கேது. வெண்டாமஸைப் பூவிற்குத் திங்களும் அதைச்சார்ந்த வண்டெடாழுங்கிற்குக் கரும்பாம்பும் உவமை.

* “முதன்மு இனவரிற் கண்ணென் வேற்றுமை, சினைமுன் வருத ரெள்ளி தென்ப” என்பது தொல்காப்பியம், சொல்லத்திகாரம், வேற்றுமை மயங்கியல், இ.

186. மருதம் சான்ற மருதம் தண்பளை—உந்தியுங்கூடியும் போகநுகருங் தன்மையமைந்த மருதங்கிலத்திற் குளிர்ந்த வயலிடத்து,

187 - 8. [அந்தண ராகா வருங்கடி வியனகர், அந்தண் கிடங்கினவ ஞமூ ரெய்தின்:] அம் தண் கிடங்கின் அரு கடி வியன் நகர் அந்தணர் அரு கா அவன் ஆழுர் எய்தின்—அழகினையுடைய குளிர்ந்த கிடங்கினையும் அரிய காவலையும் அகற்கியையுடைய அகங்களையுமுடைய அந்தணர் சுருங்காத அவனுடைய ஆழுமாச் சேர்வீராயின்,

(கு - 4.) கிடங்கு - அகழி. அகங்கள் - வீடுகள்.

189 - 190. [வலம்பட நடக்கும் வலிபுண ரெருத்தி, னுரன்கெழு நோன்பகட்டுமூவர் தங்கை:] வலி புணர் ஏருத்தின் வலம் பட நடக்கும் நோன் பகட்டு உரன் கெழும் உழவர் தங்கை—இழுத்தற்குரிய வலிபொருங் தின கழுத்தினுலே வெற்றியுண்டாக நடக்கும் மெய்வலியினையுடைத்தாகிய ஏருத்தினையுடைய அறிவுபொருங்தின உழவருடைய தங்கையாகிய,

உரன் - அறிவு; * “உரவோ ரெண்ணினு மடவோ ரெண்ணினும்” என்றபோல.

(கு - 4.) நோன்மை - வலி. ஏருது - காளை.

191 - 2. பிடி கை அன்ன பின்னு வீழ் சிறுபுறத்து தொடி கை மக ஒடை—பிடியினதுகையையொத்த பின்னின மயிர் வீந்து கிடக்கின்ற சிறிய முதுகினையும் தொடியனிக்கையையுமுடைய மகள்,

மக முறை தடிப்ப—உழவர்தங்கையாகிய (கக௦) மகடேத் (ககூ) தான் உள்ளேயிருந்து தன்பின்னைகளைக்கொண்டு நும்மை அடைவே எல்லாண்டும் போகாது விலக்குகையினுலே,

இனிப் பின்னைகளை உபசரிக்குமாறுபோல உபசரித்து விலக்கவென்றுமாம்.

(கு - 4.) பிடி-பெண்யானை; தொடி-தோள்வளை; வளைக்கிருப்ப தென்று பொருள். பெண்யானையின்கை மகளிருடைய பின்னிய கூந்தலுக்கு உவமை; “பிடிக்கைக் கூந்தற் பொன்னரி மாலை தாழு” (சிந்தாமணி, முத்தி. சுடு) மகடே, சாதியொருமை. மக முறை தடிப்ப - மகவால் முறையே தடிக்க வென்க; இனி, மகவைக்கொண்டு, அண்ணன், அம்மான் என்றாற் போல் வனவாகிய முறைப்பெயர்களைச் சொல்லுவித்துத்தடிப்பவெனினும் பொருங் தும்; “மகமுறை தடிப்ப மஜைதொழும் பெறுகுவர்” (மலைபடுக்டாம், சுடு) என்பதனுசையைப்பார்க்க.

193 - 4. இரு காழ் உலக்கை இருப்பு முகம் தேய்த்த அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண் சோறு—கரிய வயிரத்தையுடைய உலக்கையினது பூணினையுடையமுகத்தைத் தேயப்பண்ணின குத்துதல்மாட்கிழைப் பட்ட அரிசியாலாக்கின கட்டியாகிய வெள்ளியசோற்றை,

* பதிற்றுப்பத்து, எட்டாம்பத்து, ந.

(கு - 4.) இருமை - கருமை. காழ் - வயிரம். இரும்பு, ஆகுபெயர். அவைத்தல் - குத்துதல். அமலை - திரளை.

195. கலை தாள் அவைன் கலவையொடு பெறுகுவிர்—கலைத்த காலி ஜன்யுஸ்டைய ஞெண்டும் பீர்க்கங்காயுங்கலங்த கலப்புடனே பெறுகுவிர்;

(கு - 4.) கலைத்த - பிளவுபட்ட. கலவை - கலந்திருப்பது.

தண்பெணையின் (கசச) ஆழுரெய்தின் (கசச), உழவர் தங்கையாகிய (கக0) மகலேத் தடுக்கையினுலே (கக0) சோற்றைக் (ககச) கலவையொடு பெறுகுவிரென முழுக்க.

196 - 201. [எரிமறிக் தன்ன நாவி னிலங்கெயிற்றுக், கருமறிக் கா திற் கலவயழுப் பேய்மக, னின்னுண்டு சிரித்த தோற்றம் போலப், பின்னு வைத்துச் சிவந்த பேருகிரப் பனைத்தா, ஓண்ணல் யானை யருவிதுக ஓவிப்ப, நீறடங்கு தெருவினவன் சாறயர் மூதூர்:]

எரி மறிந்து அன்ன நாவின்—மேனேக்கியெரிகின்ற நெருப்புச் சாய்ந்தா வொத்த காலினையும்,

கரு மறி காதின் - வெள்யாட்டுமறிகளை அணிந்த காதினையும்;

* கலை அடிப் பேய் மகள்—கலைத்த அடியினையுமுடைய பேய்மகள், னின்ன் உண்டு சிரித்த இலங்கு எயிறு தோற்றம் போல—வினத்தைத் தின்ற சிரித்த வளங்குகின்ற எயிற்றினது தோற்றரவு போல,

பின்ன் உகைத்து சிவந்த பேர் உகிர் பனைத்தாள் அன்னல் யானை அருவி துகள் அவிப்ப நீறு அடங்கு தெருவின் ஊர்—தாம்கொன்ற பினங்க ஸின் தலைகளைக் காலாலேதள்ளிச் சிவந்த பெரிய உகிரினையும் பெருமையை யுடைய கால்களையுமுடைய தலைமையையுடையவாகிய யானைகளின் மத வருவி எழுங்த துகளை அவிக்கையினுலே புழுதியடங்கின தெருவினையுடைய ஊர்,

அவன் சாறு அயர் மூதூர்—அவனுடைய விழாநடக்கின்ற பழைய ஊர்,

(கு - 4.) யாட்டுமறி - ஆட்டுக்குட்டி. எயிறு - பல். பேய்மகளின்பல் யானைக்கால் கைத்திற்குவமை; “முடியுடைக் கருங்தலை புரட்டு முன்று, ஞகிருடை யடிய வோங்கெழில் யானை” என்பது, பட்டினப்பாலை, உஙு - உங்க. துகள் - புழுதி.

202. சேய்த்தும் அன்று சிறிது நண்ணியதுவே—தூரிய இடத்துமன்று; சுற்றாக அண்ணிய இடத்தேத.

மூதூர் நண்ணியதெங்க.

(கு - 4.) அண்ணிய - சமீபித்த.

* “இரும்பே ருவகையி னெழுங்தோர் பேய்மகள், *** கண்டோட் டுண்டு கலையழி பெயர்த்தத், தண்டாக் களிப்பி னூடுங் கூத்துக், கண்ட னன்” என்றார் மணிமேகலையிலும்; சு - வது சக்கரவாளக் கோட்டம்புக்க காதை.

203.- 6. [பொருநர்க் காயினும் புலவர்க் காயினு, மருமறை நாவி னந் தணர்க் காயினுங், கடவுண் மால்வா கண்விடுத் தன்ன, வடையா [வாயிலவ னருங்கடை குறுகி:]

பொருநர்க்கு அடையாவாயினும் புலவர்க்கு அடையாவாயினும் அருமறை நாவின் அந்தணர்க்கு அடையாவாயினும் அருகடை வாயில் குறுகி— கிணைப்பொருநர்க்கு அடைக்கப்படாவாயினும், அறிவுடையோர்க்கு அடைக்கப்படாவாயினும், அரிய வேதத்தையுடைத்தாகிய நாவினையுடைய அந்தணர்க்கு அடைக்கப்படாவாயினும் எனையோர்க்கு உள்ளே சேற்றகரிய தலைவாயிலையனுகி,

அடையாவென்றபன்மை நான்குவாயிலையுங்கருதி.

கடவுள் மால் வா கண் விடுத்தன்ன அவன் வாயில்—அதுதான் தெய்வங்கள்ருக்கின்ற பெருமையையுடைய மேரு ஒருகண்ணை விழித்துப்பார்த்தாலோத்த அவனுடைய கோபுரவாசல்,

அன்றிப் பொருநர்க்காயினும் புலவர்க்காயினும் அருமறைநாவி னந்தணர்க்காயினும் அடையாவாயிலென்றாற் பொருளின்மையுணர்க.

(கு - 4.) கிணைப்பொருநர்-தடாரிப்பறை கொட்டும் பொருநர்; பொருநர் - கூத்தர்; “தெங்கிணைப் பொருநர் சீருக்குட னெடுத்த, மண்கணை முழவின் மகிழிசை யோதையும்” என்பது, சீலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை, கநச - க. தேவர்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாக இருத்தல் பற்றி மேருமலை, ‘கடவுண்மால்வா’ எனப்பட்டது; சுராலயமென்றும் அதன் பெயராலும் இதுவிளங்கும்,

207. செய் நன்றி அறிதலும்—பிறர் தனக்குச்செய்த நன்றியையறி ந்து அவர்க்குத் தானும் நன்மைசெய்தலையும்,

சிற்றினம் இன்மையும்—அறிவும் ஒழுக்கமுமில்லாத மாக்கடிரன் தனக்கில்லாமையையும்,

(கு - 4.) ‘சிற்றினமாவது நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் இல்லென் போரும், விடரும் தூர்த்தரும் சடருமுள்ளிட்ட குழு’ என்பர் பரிமேலழகர். புறானூறு, உகை-ம் பாட்டில், “நல்லத னலனுங் தீயதன் நீமையும், இல்லையென்போர்” என்றதும், இச்சிற்றினத்தவாயே. மாக்கள் - ஜம்புலவணர்ச்சியை மட்டும் உடையவர்கள்.

208. இன் முகம் உடைமையும் — சோக்கினர்க்கு இனியமுகத்தை ஏக்காலமும் உடையனுதலையும்,

இனியன் ஆதலும்—* முகத்தினினிய நகாஅ அகத்து இன்னுதவனுகாமல் நெஞ்சு முகத்திற்கேற்ப இனியனுதலையும்,

* திருக்துறள், கூடாந்ட்டு, சு. “முகத்தி னினிய நகாஅ வகத்தின்னு, வஞ்சலை யஞ்சப் படும்.”

209. செறிந்து விளங்கு சிறப்பின் அறிந்தோர் ஏத்த—எக்காலமும் தன்னுடனே செறிந்து விளங்குகின்ற தலைமையிலையுடைய பலகலைகளை யுணர்ந்தோர் புகழ்,

210. அஞ்சினர்க்கு அளித்தலும்—தன்வீரத்தைக்கண்டு அஞ்சிவந்து அடிவீழ்ந்தார்க்கு அருள்செய்தலையும்,

வெஞ்சினம் இன்மையும்—கொடிய சினமில்லாமையையும்,
கோபம் நீட்டித்து நிற்கின்றது சினம்.

(கு - பு.) வெஞ்சினம், வைரமென்று வழங்கப்படும்.

211. ஆண் அணி புகுதலும்—வீரரணி நின்ற அணியிலேசென்று அவ் வணியைக் குலைத்தலையும்,

* “ஆண்பா வெல்லா மாணனந் குரிய” என்றகூறி, † “பெண்ணு மானும் பின்னையு மலையே” என்றதனால் ஆணன்றது ஆண்பாலையே யுணர் த்துமேனும் அணிபுகுதலென்றதனால் ஈண்டு வீரரா யுணர்த்திற்று.

அழி படை தாங்கலும்—தனது கெட்ட படையிடத்தே தான்சென்று பகைவகைப் பொறுத்தலையும்,

(கு - பு.) ஆண்மை - வீரம். பகைவரைப்பொறுத்தல் - பகைவரோடு போர்செய்தலை ஏற்றுக்கொள்ளுதல்.

212. வாள் மீ கூற்றத்து வயவர் ஏத்த — வாள்வலியாலே மேலாகிய சொல்லையுடைய வீரர் புகழ்,

213. கருதியது முடித்தலும் — தன்னெஞ்சுகருதிய புளர்ச்சியைக் குறைகிடவாமல் முடிக்கவல்ல தன்மையையும்,

நகர்தற்குரிய மகளிரை நகர்ந்து பற்றறுக்காற் பிறப்பறுமையிற் கருதியது முடிக்கவேண்டுமென்றார்.

காழுற படுதலும்—அங்குனம் தானே யின்பழுருதே அம்மகளிருந் தம் மாலே மிக்கவின்பத்தைப்பெறும் தன்னை விரும்பப்பட்டிருத்தலையும்,

214. ஒருவழி படாமையும்—அவர்கள் அங்குனம் விரும்பினார்களென்று அவர்கள் வசத்தனுகாமையையும்,

ஓடியது உணர்தலும்—தான் அவர்வசத்தனுகாமையின் அவர் வருந்திய தன்மையையுணர்ந்து அவரைப்பாதுகாத்தலையும்,

இனி அவர்கள் நெஞ்சில் நிகழ்ந்ததனையுணர்ந்து அவர் குறைமுடித்த வென்றுமாம்.

215. அரி ஏர் உண் கண் அரிவையர் ஏத்த—செவ்வரிபொருந்தினா மை யுண்கண்ணினையுடைய மகளிர்புகழ்,

* தொல்காப்பியம், பொருள்திகாரம், மரவியல், இ0.

† " : " சுகை"

216. அறிவு மடம் படுதலும்—தாங்கூறுகின்றவற்றையுணரும் அறி வில்லாதார்மாட்டுத் தான் அறியாமைப்பட்டிருத்தலையும்,

அறிவு நன்கு உடைமையும்—தன்னைப்போல அறிவுடையார்மாட்டு நன்றாக அறிவுடையனுயிருத்தலையும்,

* “ஒளியார்மு ஞெள்ளிய ராதல் வெளியார்முன், வாங்சுதை வண்ணேங் கொள்ள்” என்றார்பிறரும்.

(கு - 4.) மடம் - அறியாமை. மேற்கோளுக்குப் பொருள்: ஒளியார்முன் ஒள்ளியர் ஆதல் - அறிவுடையவர் ஒள்ளியாருடைய அவைக்கண் தாழும் ஒள்ளியராக, வெளியார் முன் வாங்சுதை வண்ணம் கொள். ஏனை வெள்ளை களுடைய அவைக்கண் தாழும் வெள்ளிய சுதையின் நிறத்தைக்கொள்க. என்பதாம்.

217. வரிசை அறிதலும்—பரிசிலருடைய தரமறிந்து அவர்பெறுமுறை மையே கொடுத்தலையும்,

கொடுத்தல் இதற்குங் கூட்டுக.

வரையாது கொடுத்தலும்—அங்ஙனம் கல்விமிகுதியில்லாத பரிசிலர்க்குக் கொடாதிருத்தலை மேற்கொள்ளாதே அவர்களளவிற்குத் தக்கணவற்றைக் கொடுத்தலையும்,

இனித் தனக்கென ஒன்றும் வரைந்துவையாமற் கொடுத்தவென்றுமாம்.

(கு - 4.) பரிசிலர் - பரிசில் பெறுதற்குரியார். தரம் - தகுதி.

218. பரிசில் வாழ்க்கை பரிசிலர் ஏத்த—பிறர்கையிலேற்ற பொருளால் இல்லாழ்க்கை நடத்துதலையுடைய பாணர் கூத்தர் முதலியோர் புகழ்;

219. பன்மீன் நடுவண் பால் மதி போல—பலமீன்களுக்கு நடுவிருந்த பால்போலும் ஒளியையுடைய கலைநிறைந்த மதிபோல,

(கு - 4.) கலை - கிரணமும், வித்தையும்.

220. இன்னகை ஆயமோடு இருங்கொன் குறுகி—இயலிசைநாடகத் தாலும், இனிய மொழிகளாலும் இனியமகிழ்ச்சியைச் செய்யும் திரளோட்ட இருந்தவளையனுகி,

கலைகள் நிறைந்திருந்தமைபற்றித் தலைவற்கு என்டு மதி உவமையா யிற்று.

(கு - 4.) இங்கே தலைவனுக்கு மதி உவமையாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் போலவே, “தோள்வாய் சிலையி ஞெலியாற் ரூறு மீட்டு மீள்வான், நான் வாய் நிறைந்த கைவெண்மதி செல்வ தொத்தான்” எனக்கலைநிறைந்த]

* திருக்குறள், அவையறிதல், கு.

விளங்கியதுபற்றிச் சீவகனுக்கு மதி உவமை கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க;
சீவகசிந்தாமணி, கோவிந்தையாரிலம்பகம், சாசு.

இனி, யாழ் வாசித்தல் கூறவார்.

221 - 2. பைங்கண் ஊகம் பாம்பு பிழத்தன்ன அம் கோடு செறிந்த
அவிழ்ந்து வீங்கு திலவின்—பசியகண்களையுடைய கரியகுரங்கு பாம்பின் தலை
யைப் பிழத்தகாலத்து அப்பாம்பு ஒருகாலிறுகவும் ஒருகால் நெகிழுவும்
அதன்கையைச் சுற்றுமாறுபோன்ற அழகினையுடைய தண்டிடத்தே செறியச்
சுற்றின, நெகிழுவேண்டுமிடத்து நெகிழ்ந்தும் இறுகவேண்டுமிடத்து இறுகியும்
நரம்புதுவக்கும் வார்க்கட்டினையும்,

(கு - பு.) நரம்பு - தங்கி. துவக்கும் - கட்டும். வார்க்கட்டு - தங்கி கட்டு
தற்குரிய உறுப்பு.

223. [மணிச்சௌத் தன்ன வனப்பின்வாயமைத்து:]

மணி சிராத்து அன்ன வனப்பின்—இரண்டுவிளிம்பும் சேரத்தைத்து
முடிக்கின ஆணிகளாலே மணியை சிராத்துவைத்தாலோத்த அழகினையும்,
வாயமைத்து—பொருந்தப்பண்ணி,

(கு - பு.) இரண்டு விளிம்பு.. பத்தரின் இரண்டு விளிம்பு.

224. வயிறு சேர்பு ஒழுகீய வகை அமை அகளத்து—வயிறுசேர்ந்து
ஒழுங்குபட்ட தொழில்வகையமைந்த பத்தரினையும்,

வயிறு - பத்தரினுடு. தாழ்போலப் புடைப்பட்டிருத்தவின், அகள
மென்றூர்.

(கு - பு.) அகளம் - தாழி.

225 - 6. கானம் குமிழின் கனி நிறம் கடுப்ப புகழ் வினை பொலிந்த
பச்சையொடு—காட்டிடத்துக் குமிழினுடைய பழத்தினது நிறத்தையொப்
பப் புகழப்படுங் துவருட்டன கைத்தொழிலாற் பொலிவுபெற்ற போர்வை
யோடே,

(கு - பு.) குமிழ் - ஒருவகை மரம். துவர் - செம்மைநிறம். போர்வை
யாழ்ப்போர்வை.

226 - 7. [தேம்பெய், தமிழ்நூலொதிங் திலிற்று மடங்குபுரி நரம்பின்:]

தேம் பெய்து புரி அடங்கு நரம்பின்—தேனெழுஞ்சின்ற தன்மையைத்
தன்னிடத்தே பெய்துகொண்டு முறக்கடங்கின நரம்பினையுமுடைய,

அமிழ்து பொதிங்து இலிற்றும் நரம்பு—அமிழ்தத்தைத் தன்னிடத்தே
பொதிங்து துளிக்கும் நரம்பு,

இஃது ஒசையினிமைக்குக் கூறிற்று; * “தங்கே - னளி பெற வொழுகு
யன்ன வமிழ்துறை நரம்பி னல்யாழ்” என்றூர் பிறரும்.

* சீவகசிந்தாமணி, காந்தநுவத்தையாரிலம்பகம், 2ங்கே:

ஈ.—சிறுபானுற்றுப்படை.

சந்

(கு - 4.) தேனெழுக்கு, முறக்கடங்கின நரம்பிற்கு உவமை; இவிற் ரல் - துளித்தல்; “இவிற்றுமும்மதம்” (சீவகசிந்தாமணி, 2521)

228. பாடுதறை முற்றிய—நீர் பாடுந்துறைகளெல்லாம் முடியப்பாடு தற்கு,

முற்றிய - செய்யியவென்னும் வினையெச்சம்.

228 - 9. பயன் தெரி கேள்வி கூடுதொள் இன்னியம்—தனது பயன் விளங்குகின்ற இசைகளைத் தான் கூடுதல்கொண்ட இனியயாழி,

பச்சையோடே (உங்) வாயமைக்கப்பட்டு வனப்பினையும் (உங்), திவ வினையும் (உங்), அகளத்தினையும் (உங்), நரம்பினையுடைய (உங்) இன்னியமென முடிக்க.

(கு - 4) இசை . ஸ்வரம்.

229 - 230. [குரல்குர லாக, நூனெறி மரபிற் பண்ணி:] நூல் நெறி மரபின் குரல் குரலாகப் பண்ணி—இசைநூல் கூறுகின்ற முறைமையாலே செம்பாலையாக வாசித்து,

பாடுதறை முற்றுதற்கு இன்னியத்தைக் குரல் குரலாகப் பண்ணியென முடிக்க.

(கு - 4.) குரல், ஸ்காயியென்று கூறப்படும். இங்கே கூறியயாழ் மகர யாழ்; சிந்தாமணியில், “குரல் குரலாகப்பண்ணி” என்னும் செய்யுள்ளையில், ‘இப்பாலைத் திரிவிலே பத்தொன்பது நரம்பையுடைய மகரயாழ் குரல் குரலாமாறு காண்க’ என்று இந்நாலுணர்யாசிரியர் எழுதியிருத்தல் காண்க.

230 - 231. [ஆனது, முதுவோர்க்கு முகிழித்த கையினை யெனவும்:] முதுவோர்க்கு ஆனது முகிழித்த கையினை எனவும்—* அரசன் உவாத்தியாயன் தாய் தங்கை தம்முன்முதலியோர்க்குப் பலகாலும் குவித்த கைகளை யுடையையென்றும்,

232. இளையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை எனவும்—வீரரெறிதற்கு மன மகிழ்ந்து கொடுத்த மார்பினையுடையையென்றும்,

மகளிருமாம்.

† “விருந்தாயினை யெறியென விளைமார்பகங் கொடுத்தாற், கரும்பூ ணை வெறிந்தாங்கவ ஸினதூ முனியெனவே” என்றார் பிறரும்.

* ஆசாரக்கோவை, கள:—“அசனு வாத்தியாயன் ருய்தங்கை தம்மு, ஸிகரில் குரவ ரிவரிவரைத், தேவைப் போலத் தொழுதெழுக வென்பதே, யாலருங் கண்ட செறி.”

† சீவகசிந்தாமணி, மன்மகளிலம்பகம், கசச.

233. ஏரோர்க்கு நிழன்ற கோவினை எனவும்—எரினையுடைய குடிமக் களுக்கு நிழல்செய்த செங்கோலையுடையென்றும்,

234. தேரோர்க்கு அழன்ற வேலினை எனவும்—தேரினையுடைய அரசர்க்கு வெம்மைசெய்த வேலையுடையென்றும்,

235. நீ சில மொழியா அளவை—நீ சில புகழினைக் கூறுதற்குமுன்னே,

235 - 6. [மாசில், காம்புசொலித் தன்ன வறுவை யூடீ:] காம்பு சொலித்து அன்ன மாசு இல் அறுவை உடை—மூங்கில் ஆடையைபுரித்தா வொத்த மாசில்லாத உடையினை உடுக்கப்பண்ணி,

இனி மூங்கின்மூளையிற் பட்டையுமாம்.

(கு - 4.) மூங்கிலின் ஆடை ஆடையின் மென்மைக்கும் வென்மைக்கும் உவமை.

237. பாம்பு வெகுண்டு அன்ன தேறல் நல்கி—பாம்பேறி மயக்கினாற் போல மயக்கின கட்டெளிவைத் தந்து,

(கு - 4.) கட்டெளிவு - கள்ளின் தெளிவு.

238 - 240. [காவெரி யூட்டிய கவர்களைத் தூணிப், பூவிரி கச்சைப் புகழோன் றன்முன், பனிவரை மார்பன் பயந்த:] கா எரி ஊட்டிய களை கவர் தூணி பூ விரி கச்சை புகழோன் தன்முன் பனிவரை மார்பன் பயந்த—காண்டவனத்தை செருப்புண்ணும்படியெய்த களையை உள்ளடக்கின ஆவாழிகையினையும் பூத்தொழில் பரந்த கச்சையினையுமுடைய அருச்சனன் தமையனுகிய இமலாஞ்போலு மார்பனுன வீமசேனன் கண்ட,

(கு - 4.) ஆவாழிகை - அம்பருத்தூணி. கண்ட - இயற்றிய.

240 - 241. நுண் பொருள் பனுவலின் வழாஅபல் வேறு அடிசில்—குரியபொருளையுடைய மடைநூறைறியிற்றப்பாத பலவேறுபாட்டையுடைய அடிசிலை,

(கு - 4.) மடைநூல் - பாகசாஸ்திரம்; என்றது, பீமசேனனாற் செய்யப் பெற்றதான் பாகசாஸ்திரத்தை; அது பீமபாகமென வழங்கும்.

242 - 4. [வாணிற விசம்பிற் கோண்மீன் சூழ்ந்த, விளங்கத்திர் ஞாயி தெள்ளுக் தோற்றத்து, விளங்குபொற் கலத்தில்:] விசம்பில் வாள் நிறம் கோள் மீன் சூழ்ந்த இளங்கத்திர் ஞாயிற எள்ளும் தோற்றத்து விளங்கு பொற் கலத்தில்— ஆகாயத்தில் ஒளியை யுடைத்தாகிய நிறத்தினையுடைய கோளாகிய மீன்கள்சூழ்ந்த இளைய கிரணங்களையுடைய ஞாயிற்றை இகடுங் தோற்றா வையுடைய விளங்குகின்ற பொற்கலத்திடத்தே,

விரும்புவன பேணி—நீ விரும்புவனவர்க்கை விரும்பி உட்கொண்டு,

(கு - 4.) கோண்மீன் - கோட்களாகிய மீன்கள்.

245. ஆனு விருப்பின் தான் நின்று ஊட்டி—நும்மிடத்து மிகுனின்று விருப்பத்தாலே தான் நின்று உண்ணப்பன்னூலித்து,

ஆமோரபினென்றும் பாடம்.

நீ சிலமொழியாவளவை (உங்கு) விரும்புவன பேணி (உசை) உடலு (உங்கு) நல்கி (உங்க) அடுக்கிலைக் (உசக) கலத்தேயிட்டுத் (உசை) தான்நின்று ஊட்டி யென்க.

246. திறல் சால் வென்றியோடு தெவ்வு புலம் அகற்றி — வலிய மைந்த வெற்றியோடே பகையைத் தத்தாலிலத்தைக் கைவிட்டுப் போகப் பண்ணி,

247. விறல் வேல் மன்னர் மன் ஏயில் முருக்கி—வெற்றியையுடைத் தாகிய வேலினையுடைய முடிவேந்தர்மன்னும் அரண்களை யழித்து,

248. நயவர் பாணர் புஞ்சன் தீர்த்தபின்— அவ்விடங்களிற்பெற்ற பொருளாலே விரும்பிவந்தவர் புஞ்சன்மையையும், பாணர் புஞ்சன்மையையும் போக்கினபின்பு,

(கு - 4.) யெம் - விருப்பம். புஞ்சன் - தான்பம். பகைவருடைய அரண்களை அழித்த பின்பு அங்கே கிடைத்தவற்றைப் பரிசீலர்க்குக் கொடுத்தல் மரபு.

249. வயவர் தந்த வான் கேழ் நிதியமொடு— தன்படைத்தலைவர் மிக் கனவாய்க் கொண்டுவர்து தந்த நன்றாகிய நிறத்தினையுடைய பொருட்டி ரஞ்சனே,

தன்படைத்தலைவர் குறுநிலமன்னரையும், அரசரையுமழித்து, நயவர்க்கும் பாணர்க்குங்கொடுத்து மிக்குக்கொண்டுவந்த நிதியமென்க.

250 - 251. [பருவ வானத்துப் பாற்கதிர் பரப்பி, யுருவ வான்மதி ழூர்கொண் டாங்கு:] பருவ வானத்து உருவ வான் மதி பாற் கதிர் பரப்பி ஊர் கொண்டாங்கு— கூதிர்க்காலத்தையுடைய வானிடத்தே வழிவுக்கு தலையுடைய வெள்ளிய மதி பால்போலுங் கிரணங்களைப் பரப்பிப் பரத்தலைக் கொண்டாற்போல,

(கு - 4.) கூதிர்க்காலம் - சரற்காலம் மற்றைக்காலங்களைக் காட்டிலும் சரற்காலத்தில் தோன்றும் சந்திரன் மிகவும் வெள்ளிதாகப் பாராட்டப்படும்.

252 - 3. கூர் உளி பொருத வடு ஆழ் ரோன் குறடு ஆரம் குழ்ந்த அயில்வாய் நேமியோடு—கூரிய சிற்றுளிகள் சென்று செத்தின உருக்களமுங் தின வலியினையுடைய குறட்டிடத்திற்கைறத்த ஆர்களைச்குழ்ந்த குட்டினை யுடைய உருளையோடே,

குறடி - அச்சுக்கோக்குமிடம். அயில்வாய் - கூரியவாய்; என்று குட்டிற்கு ஆகுபெயர்.

(கு - 4.) குறடி, குடமெனவும், குட்டி, வட்டையெனவும்வழங்கும்.

254 - 5. [சிதர்ந்னை முருக்கின் சேஞ்சேஞ்கு நெடுஞ்சினைத், ததர்பினி யவிழ்ந்த தோற்றம் போல:] முருக்கின் சேண் ஓங்கு நெடுஞ்சினை ததர் நனை சிதர் பினி அவிழ்ந்த தோற்றம் போல—முருக்கினுடைய விசம்பிலே செல்ல வளர்த் தெயை கொம்பிற் செறிந்த அரும்புகள் வண்டிற்குப் பினியவிழ்ந்த தோற்றரவுபோல,

ததர் - கொத்துமாம். சிதர் - சிங்துதலுமாம்; சிச்சிலியுமாம்.

(கு - 4.) முருக்கு - முள்ளு முருங்கை.

256-8. [உள்ளரக் கெறிந்த வருக்குறு போர்வைக், கருங்தொழில் வினை ஞர் கைவினைமுற்றி, யூர்க்குபெயர் பெற்ற வெழினடைப் பாகரோடு.]

கருங்தொழில் வினைஞர் கை வினை முற்றி உருக்குறு அரக்கு உள் ஏறிந்த போர்வை பாகர் — வலிய தொழிலைச்செய்யுங் தச்சருடைய கையாற்செய்யும் உருக்களெல்லாம் முற்றப்பெற்று உருக்கப்படுகின்ற சாதிலிந்கம் உள்ளேஷிரம்ப வழித்த பலகையையுடைய பாகர்,

தேர்த்தட்டு வெளிமறையப் பாவின பலகையைப் போர்வையென்றுர். அதன் மேலே சுற்றுச்சுவராகப் பலகையாற்செய்த சுவரைப் பாகரென்றுர். பாகரையுடைய தேரைப்பாகரென்றுர்; ஆகுபெயரால்.

ஊர்க்கு பெயர் பெற்ற எழில் நடைப் பாகரோடு— ஏறிப்பார்த்து உண் மையாக ஓட்டமுண்டென்று பெயர்பெற்ற அழகினையுடைத்தாகிய நடை மினையுடைய தேரோடே,

நேமியோடே (உடுங்) போர்வையையுடைய (உடுசு) பாகரெனமுடிக்க.

259 - 260. மா செலவு ஒழிக்கும் மதன் உடை நோன் தாள் வளர் முகம் பாண்டில்— தன் கடுமையாற் குதிரையின்செலவைப் பின்னேநிறுத்தும் வனப்புடைத்தாகிய வலியினையுடைய தாளினையும், ஒளியினையுடைத்தாகிய முகத்தினையுமுடைய நாரையெருத்தையும்,

வலவானேடு— அதனைச் செலுத்தும் பாகனேடு,

260 - 261. [தர்தி, யன்றே விடுக்குமவன் பரிசில்:] பரிசில் தர்தி அவன் அன்றே விடுக்கும் —யானை குதிரை அணிகலமுதலியபரிசில்களையுங் தந்து அவன் அன்றேவிடுக்கும்;

நிதியத்தோடே (உசுக) பாகரோடே (உடுசு) வலவானேடே பாண்டிலை யும்(உசுங்) பரிசிலையுங் (உசுக) தர்தி (உசுங்) அவன் அன்றேவிடுக்குமென முடிக்க.

ஈ.—சிறுபாணுற்றுப்படை.

சன

261 - 3. மென் தோள் துகில் அணி தளங்கு இயல் மகளிர் அகில் உண விரித்த அம் மெல் கூந்தலின் — மெல்விய தோளினையும், துகில் குத்த அசைந்த இயல்வினையுமைடைய மகளிர் அகிற்புகையை உண் ஞும்படியாக விரித்த அழகையுடைய மெல்விய கூந்தல்போலே,

264 - 5 [மணிமயிற் கலாப மஞ்சிடைப் பரப்பித், தணிமழு தவழுக் துயல்கழை கெடுங்கோட்டு:]

துணி மழை யணி மயில் கலாபம் இடை மஞ்ச பரப்பி தவழும் கோடு — தெளிந்தமேகம் நீலமணி போலும் மயிலினுடைய விரித்த தோகைக்கு சடுவே தனது மஞ்சைப்பரப்பித் தவழுமலை,

சிறிதுநீர் உட்டொண்டு பக்கம் வெள்ளியமாசாயிருத்தலின், மேகம் மஞ்சைப்பரப்பியென்றார்.

இனி ‘மணிமயில் கலாபம்’ என்று பாடமாயின், மயில் தன்கலாபத்தை மஞ்சிடையிலே பரப்புதலைச்செய்து துயல்கோடென்க. துயலல் - ஆடுதல்.

துயல் கழை நெடு கோடு — அசைகின்ற மூங்கிலையுடைய நெடிய மலையிடத்தையுடைய குறிஞ்சி (உகள)

266. [எறிந்துரு யிறந்த வேற்றருஞ் சென்னீ:] ஏற்றரும் உரும் ஏறிந்து இறந்த சென்னி கோடு (உகடு) — ஏறுதற்றெழுமில் அரிதாகிய உருமேறு தான்ஏறுதற்காக இடித்து வழியாக்கிப்போன சிகரத்தையுடையமலை,

இக்குதிரை ஏற்றரிதென்ப.

267. குறிஞ்சி கோமான் — குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கத்தையுடைய சிலத் திற்கரசன்,

267 - 1. கொய் தளிர் கண்ணி செல் இசை நிலைஇய பண்பின் சல் வியக்கோட்டை — கொய்யப்பட்ட தளிர்விரவின மாலையினையும், பிறரிடத்து நில்லாமற் போகின்றபுகழ் தன்னிடத்தே நிற்றற்குக் காரணமான குணத் தினையுடைய நல்லியக்கோட்டை,

நய்தளிர் செவின் — விரும்பிச்செல்வின்,

முதுவாயிரவை (ச0) பெருமகன் (கட2) புரவலஞ்சிய (கடு) நல்லியக் கோட்டை நயக்த கொள்கையோடே (கட.க) முன்னுட்சென்றனமாக, இங்ஙாள் (கடக), அழிபசிவருத்தம்வீட (கச0) யானையோடே தேரெய்தி (கட2) யாம் அவணின்றும் வருகின்றேம் இனி நீயிரும் (கசா) மூலேந்தரிடத்துச் செல்கு விராயின் (கசடு), வஞ்சியும் வறிது; அதுவன்றி (நி0) மதுரையும்வறிது; அதுவன்றி (குள) உறங்கதையும் வறிது; அதுவன்றி (அங்) எழுவர்பூண்ட ஈகைச் செங்குகம் (ககங்) ஒருதான்றுங்கிய (ககடு) குறிஞ்சிக் கோமானுகிய (உகள) சல்லியக்கோட்டை நயங்தளிர்செவின் (உகக), வழியிற் பெறுமவற்றை யான

கூறக்கேண்மீன்; பட்டினம்படரின் (கடிகு), வயின் வயிற்பெறகுவிர் (கக்கு) அதன்பின்னர் வேலூரெய்தின் (களை) அமைவரப் பெறகுவிர் (களை); அதன்பின்னர் அவன் ஆழுரெய்திற் (சாசு) கலவையொடுபெறகுவிர் (கக்கு) அவற்றைப்பெற்றபின், அவன் மூதார் (உங்க) சேய்த்துமன்ற; சிறிது நணியது வேயாயிருக்கும் (உங்க); ஆண்டுச்சென்ற முன்னர் அவன் கடைவாயிலைக்குற ஷப் (உங்க)பின் அறிந்தோரேத்த (உங்க) வயவரேத்த (உக்க) அரிவையரேத் தப் (உக்கு) பரிசிலரேத்த (உக்க) இருங்தோனையணகிப் (உங்க) பாடுதுறை முற்றுதற்கு (உக்க) இன்னியத்தைப் (உங்க) பண்ணிக் (உங்க) கையினை யென்றும் (உங்க), மார்பினையென்றும் (உங்க), கோவினையென்றும் (உங்க), வேலினையென்றும் (உங்க) நீசிலமொழியா அளவை (உங்கு) அவன் நீவிரும்புவனபேணி (உங்க) உக்கு (உங்க) நல்கு (உங்க) அடசிலைக் (உங்க) கலத்தேயிட்டுத் (உங்க) தான்நின்ற ஊட்டி (உங்கு) நிதியத்தோடே (உங்க) பாகரோடே (உங்க) வலவாஞேடே பாண்டிலையும் (உங்க) பரிசிலையும் (உங்க) தரீஇ (உங்க) அவன் அன்றேவிடுக்கும் (உங்க) என வினமுடுவுசெய்க.

ஏறுமாநாட்டு நல்லீயக்கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத் தலூர்பாடிய சிறுபானுற்றுப்படைக்கு மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினுர்க்கிணியர் சேய்தவுரை முற்றிற்று.